

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρώτον.—Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 15 Ἰουλίου 1887.—Τεύχος Τρίτον.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΘΙΜΑ.

Ὅπως γνωρίσωμεν τὸ πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶναι ἀνάγκη νὰ μελετήσωμεν τὰ τὸν οἰκιακὸν αὐτῶν βίον ἀφορῶντα ἔθιμα. Ἐκ τοῦ οἰκιακοῦ τούτου βίου τῶν ἀρχαίων περατιθέμεθα σήμερον ἐν τῷ μετὰ χειρὸς Λογίῳ Ἐριμῇ τὴν παρὰ πόδας σύντομον μελέτην, ἀφορῶσαν τὰ ἔθιμα τὰ τηρούμενα κατὰ τὴν γέννησιν τῶν παιδῶν, παρενεύοντες καὶ εἴ τι σχετικὸν ἢ συνήθεια μέχρις ἡμῶν διεφύλαξε, καὶ ἐπιφυλαττόμενοι ἵνα καὶ τὰ κατὰ τὸν γάμον καὶ τὴν κηδεῖαν ἐκείνων γράψωμεν.

Ὡς γνωστὸν οἱ Ἕλληες διὰ τοῦ γάμου ἐσχόπουν τὸ γνησίως παιδοποιεῖσθαι· τούτου ὁ ἕνεκα καὶ εὐχαι καὶ θυσίαι ἐτελοῦντο πρὸς τὴν θεῶν Ἥραν, Εἰλείθειαν (1) προσαγορευο-

1) Εἰλείθεια καὶ Ἐλευθώ, κατὰ Πίνδαρον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐλατρεῦτο θεὰ τις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔφορος καὶ ἀρωγὸς τῶν τικτουσῶν γυναικῶν, ἀπαλλάττουσα αὐτὰς ἀπὸ τὰς ἐν τῷ τάκτειν ὀδύνας καὶ συνεροῦσα εἰς τὴν ταχίαν ἀποκύησιν τῶν νηπίων. Ἐπεκλήθη δὲ

μένην, ἦν αἱ ὀδίνουσαι γυναῖκες ἀρωγὸν ἐπεκαλοῦντο.

Ἄμα ἐγεννᾶτο τὸ παιδίον, αἱ παριστάμεναι συγγενεῖς ἢ καὶ φίλαι γυναῖκες τῆς τεκούσης παραλαμβάνουσαι αὐτὸ ἔλουον μὲ ὕδαρ καὶ ἀκολούθως ἤλειπον δι' ἐλαίου, ὅπως καθαρίσωσιν αὐτὸ καὶ ἰσχυροποιήσωσι. Τῆς ἐργασίας ταύτης τελομένης ὑπὸ τῶν γυναικῶν, οἱ ἐκ τῶν ἀρρένων συγγενεῖς ἀνῆρτων εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, εἰ μὲν ἄρρεν ἦν τὸ γεννηθέν, στέφανον ἐλάϊας, εἰ δὲ κόρη, στέφανον ἐξ ἐρίων, ὅστις ὑπεστήμαινε τὰς ὑφαντικὰς ἐργασίας, περὶ ἃς ἔμελλε νὰ ἀσχολῆται ἐν τῷ οἴκῳ ἄμα ἐνηλιξ ἡγενομένη. Ἐκάλου δὲ τὸν στέφανον τοῦτον ταλασίαν.

Ἄφου τὸ βρέφος ἐλούετο καὶ ἠλείφετο ἐλαίῳ ἐτυλίσσετο εἰς σπάργανα πάντοτε ὑπὸ

Ἐλευθῶ, ἀπὸ τοῦ ἐλευθῶ, ἦτοι ἔρχομαι, ὡς σπεύσασα εἰς βοήθειαν τῆς Λητοῦς ἐγγὺς οὐσης τοῦ τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα ἐν τῇ νήσῳ Δήλῳ, ἐνθα μεγάλως ἐτιμᾶτο. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λύσιος, πραΰμητις, ὀδύνας ἐπαρωγός· καὶ λεχέων ἐπίκουρος. Ἡ συνήθεια μέχρις ἡμῶν διεφύλαξε τὸν Ἅγιον Ἐλευθέριον, ὃν αἱ ἐπίτεκες γυναῖκες ὡς ἀρωγὸν ἐπικαλοῦνται. Ἄγνοῦ πόθεν παρήχθη ἡ ὁμοίότης τοῦ ὀνόματος τῆς θεᾶς Ἐλευθῶ, μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου, γινώσκω ὅμως ὅτι παρ' ἡμῖν ἡ μέλλουσα τίχτειν γυνὴ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ θεωρεῖ τὴν παρ' ἑαυτῇ ὑπαρξίν τῆς εἰκόνας τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου, αὐτὸν ἐπικαλομένην βοήθην τῶν ὀδύων.

τῶν συγγενῶν γυναικῶν, καθόσον ματαὶ δὲν ὑπῆρχον πολλαί· τοῦτο δὲ διότι ἐβδελύττοντο τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ἀναγκάζον αὐτάς νὰ ἐγγί- ζωσι τὴν λεχώ, ἥτις ἐνομιζέτο ἀκάθαρτος. Τὴν πέμπτην ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμέραν, ἢ καὶ ἐβδόμην πολλάκις, ἐτελεῖτο ὁ καθαρμὸς τῆς οἰκίας, τὰ ἰδίως καλούμενα Ἀμφιδρόμια. (1) Ἄφου αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως γυναῖ- κες ἐκάθαιρον τὰς χεῖράς των πλύνουσαι αὐ- τὰς, περιέτρεχον περὶ τὴν καιούσαν ἐστίαν, λαμπάδας ἀνημμένας ἐν χερσὶ κρατούσαι, ἅμα δὲ ἔθουον πολυπόδας καὶ σηπίας. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐδόξαζον οἱ ἀρχαῖοι ὅτι, αἱ Μοῖραι παραγινόμεναι ἐμοιράζον τῷ νεογνῷ ὅσα καλὰ ἢ κακὰ ἐμελλεν ἐν τῷ βίῳ νὰ πά- θῃ, οἱ δὲ Θράκες, κατὰ Ἡρόδοτον, περιήρ- χοντο τὴν οἰκίαν ὀλοφύρμενοι, ἀναλογιζόμε- νοι τὰ πάθη ὅσα ἤθελεν ὑποστῆ ἐν τῷ βίῳ. Ἡ δοξασία αὕτη ἐν πολλοῖς διτηρήθη μέ- χρις ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν τάξιν τῶν λά- λων γραιδίῳν, μετὴν διαφορὰν ὅτι, ὡς ἡμέ- ραν καθ' ἣν ἡ Μοῖρα μοιράζει τὰ ἐκτελεστέα ἀ- γαθὰ, θεωροῦσι τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς γεννή- σεως νύκτα, καθ' ἣν ἐκβάλλουσιν ἐκ τῆς οἰ- κίας γαλήνῃ ἢ σκύλον, ἂν τύχῃ ἐντός· διότι ὁ κύων ἀναιδείας καὶ ἀκολασίας σύμβολον εἶναι, ἢ δὲ γαλήνη πονηρίας καὶ μνησικαχίας. Τὸ ἀκόλουθον δίστιχον ἐν χρήσει μέχρι τοῦ- δε, ἀποδεικνύει τὴν ἐπικράτησιν παρὰ τοῖς ἀπλοικωτέροις τῆς δοξασίας ταύτης.

«Μοῖρά μ' ὅταν με μοίρανας ἦσον συλλογισμένη»
«καὶ μοίρανας με νὰ περῶ ζωὴ δυστυχισμένη»

Τὴν δὲ δεκάτην (2) ἡμέραν ἐτελεῖτο ἐ-

(1) Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους (Λυσίστρ. 758) ἡ τελετὴ ὀνομάσθη οὕτω, διό- τι οἱ δαιτυμόνες ἐβάδιζον καὶ ἐχόρευον περὶ τὸ βρέφος.

(2) «Ἐς δεκάτην γὰρ ποτε παιδαρχοῦ κλη- θεῖς ὑπέπινον ἐν ἄσσει κάρτι καθέδον» καὶ «οὐκ ἔρπει θῶα τὴν δεκάτην ταύτης ἐγὼ, καὶ τοῦνομ' ὡς περὶ παιδίῳ νῶν δὴ ἴθιμινα Ἀριστοφ. Ὀρνθ. 494 καὶ 922».

πισημοτέρα τελετὴ· κατ' αὐτὴν ἐτελεῖτο δεῖπνον, εἰς ὃ προσεκαλοῦντο πάντες οἱ συγ- γενεῖς καὶ οἱ στενότεροι φίλοι τῆς οἰκογενείας, ὅποτε ὁ πατὴρ κυρίως ἐτίθει τὸ ὄνομα (1), μετ' ὃ προσεφέροντο δῶρα, τῷ μὲν νεογνῷ παιγνίδια μετὰλλια καὶ πήλινα, τῇ δὲ μη- τρὶ ἀγγεῖα καλὰ καὶ γεγραμμένα. Ἐνίστε, ἀλλὰ σπανιότατα, εἰδίδετο τὸ τοῦ πατρὸς ὄ- νομα, ὡς ὁ Δημοσθένης ὀνομάζετο, Δημο- σθένης Δημοσθένους, ἢ συγγενοῦς τινος, ἢ θεοῦ, ἢ ἥρωος.

Ὄνόματα ἐπίσης εἰδίδοντο καὶ ἀπὸ χωρῶν καὶ ἐκ τοῦ ἔργου ὅπερ ἐμελλε νὰ μετέλθῃ τὸ νεογνόν. Ὁ Ἀριστοφάνης μνημονεῖ διαφό- ρων ὀνομάτων πτηνῶν, ἃ μετεχειρίζοντο ὡς ἐπωνυμίας. (2)

(1) Οἱ Ἕλληνες ἔφερον ἐν μόνον ὄνομα, ἣν δὲ ἐκ τῶν εἰδικῶν δικαιομάτων τοῦ πατρὸς νὰ ἐκ- λέγῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἐαυτοῦ τέκνων. Συνειθίζε- το νὰ καλεῖται ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τῷ ὀνό- ματι τοῦ πατρὸς πάππου αὐτοῦ. Τούτου δείγματα πολλὰ εὑρίσκται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἱστο- ρίᾳ· οὕτως ὁ παρὰ Δημοσθένει Σωσίθεος λέγει «τῷ μὲν πρεσβυτάτῳ ἐθέμην τὸ τοῦ πατρὸς» τοῦ ἐμαυτοῦ ὄνομα, Σωσίαν, ὡς περὶ καὶ δικαῖόν » ἐστὶ, καὶ ἀπέδωκα τῷ πρεσβυτάτῳ τούτῳ » τὸ ὄνομα, τῷ δὲ μετ' αὐτὸν γενομένῳ τούτῳ » ἐθέμην Εὐβουλίδην, ὅπερ ἦν ὄνομα τῷ πατρὶ » τῷ τῆς μητρὸς τοῦ παιδὸς τούτου· τῷ δὲ με- » τὰ τούτου Μενεσθέα ἐθέμην· καὶ γὰρ ὁ Μενε- » σθεὺς οἰκεῖος ἦν τῆς ἐμῆς γυναικὸς· τῷ δὲ » νεωτάτῳ ἐθέμην ὄνομα Καλλίστρατον, ὃ ἦν » ὄνομα τῷ πατρὶ τῷ τῆς ἐμῆς μητρὸς». Φιλί- νεται ἔτι ὅτι καὶ αἱ μητέρες πολλάκις εἰδικχι- οῦντο νὰ θέτωσιν ὀνόματα τοῖς τέκνοις αὐτῶν, τοῦ δικαιομάτου τούτου παρεχομένου αὐταῖς ὑπὸ τῶν πατέρων κατὰ συγκατάθεσιν, ἢ καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἐρίδων (Εὐρυπίδ. Φοῖνισσ. ἐνθα ἡ Ἰοκάστη λέγει «τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ ὀνό- μασι· τὴν δὲ πρῶθεν Ἀντιγόνην ἐγὼ»).

(2) «ὠνητομάκων δ' οὕτω περιφανῶς ὥστε καὶ»
«πολλοῖσιν ὀνήθων ὀνόματ' ἦν κείμενα.»
«πέρδιξ μὲν εἰς κάπηλος ὀνομάζετο»
«χωλὸς, Μενίππῳ δ' ἦν χελιδὼν τοῦνομα,»
«Ὀπουντία δ' ὀφθαλμῶν οὐκ ἔχων κόραξ,»
«κορυδὸς Φιλοκλέει, γηκαλώπης Θεαγένει»

Ἐντεῦθεν ἔρχετο ἡ τροπὴ τοῦ παιδίου, περὶ τῆς ἐπεμελεῖτο ἡ μήτηρ, αὕτη ἐθήλαζε καὶ ἔτρεφεν αὐτὸ προσελάμβανον ὅμως καὶ θηλαστρίας, τίθκας, ἢ τιθθὰς καλουμένας. Ἐν Σπάρτῃ μάλιστα ἐτελεῖτο καὶ ἑορτὴ ὑπὸ τῶν Τιθθῶν τῶν ἀρρένων παιδίων, Τιθηνεῖ- δια καλουμένη. «Κομίζουσι γὰρ αἱ τιθθαὶ τὰ ἄρρενα παιδία καὶ πρὸς τὴν Κορυθαλίαν κα- λουμένην Ἀρτεμιν» (Ἀθην. Δ. 139). Πλὴν δὲ τῆς ἐκ μαστῶν τροφῆς, τὸ παιδίον ἐτρέφε- το καὶ δι' ἄλλης πυκνοτέρας ἢ ἐμάσσοσιν πρό- τερον ἢ τιθθῆ, εἶτα ἐνετίθει αὐτὴν εἰς τὸ τοῦ παιδίου στόμα. Νυστάζοντα τὰ παιδία ἀπέθετον εἰς σκάφην, ἢ εἰς πλεκτὰ κουνίδια· ἵνα δὲ εὐκολώτερον καμίσωσιν ἔσειον αὐτά, καὶ ἐπῆδον ὠδὰς τινὰς, βαυκαλήματα, ἢ κα- ταβυκαλήτεις ὀνόμαζον· «ἠνίκα γὰρ ἂν » που βουληθῶσι κατακοιμίζεσθαι τὰ δυσ- » πνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες, οὐχ ἡ- » συχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν ἀλλὰ τούναν- » τίον κίνησιν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις αἶει σείου- »σαι, καὶ οὐ σιγὴν ἀλλά τινα μελωδίαν, » καὶ ἀτεχνῶς οἶον καταυλοῦσι τῶν παι- » δίων» κτλ. (Πλάτ. Νομ. Ζ'. 790).

Τὴν ἐπέτειον δὲ ἡμέραν τῶν γενεθλίων των συνειθίζον οἱ παλαιοὶ νὰ ἐορτάζωσι με- γαλοπρεπῶς, τελούντες θυσίας καὶ προσευ- χὰς· κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ ταύτην ἐδέχοντο τὰς ἐπισκέψεις τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, εἰς οὓς προητοίμαζον καὶ δεῖπνον, πάντες δὲ συνέτρωνον καὶ συνευθύμουν ἐπευχόμενοι τῷ ἐορτάζοντι τὰ εἰκότα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΚΑΛΕΜΗΣ.

«Ἰδὲς Λυκούργω, Χαίρεσθ' ἔτι νυκτερός,»
«Συρακοσῶ δὲ κίττα Μειδίας δ' ἐκεῖ.»
«ὄρτυξ ἐκαλεῖτο.»
Ἀριστοφ. Ὀρνθ. 1290.

ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΧΗΜΕΙΟΝ

Ο ΜΕΛΑΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ τεύχους Β'.)

Ὁ μέλας θάλαμος χρησιμοποιοῦται ἐν τῷ χη- μείῳ διὰ τὴν παρκατήρησιν πλείστον φαινομένων, μεταξὺ δὲ ἄλλων τοῦ χρωματισμοῦ τῶν φλογῶν, τῆς ἀναζήτησεως τοῦ νάτρου, τοῦ κάλιου, τῆς τιτάνου, τῆς λιθίνης κ. τ. λ. καὶ τέλος διὰ τὰς ποσοτικὰς ἀναλύσεις ἐν γένει.

Τὰ ἐν τῷ μέλαινι θαλάμῳ ἐργαλεῖα εἰσὶ τὸ πολωσίμετρον τὸ φασματοσκοπίον καὶ τὰ εἰς τὴν μικροσκοπικὴν φωτογραφίαν ἐργαλεῖα.

Τὸ πολωσίμετρον ἢ σακχαρόμετρον χρησιμεύει ὡς σπουδαῖος ὀδηγὸς εἰς μέγαν ἀριθμὸν ἀναλύ- σεων σακχαρωδῶν ὑλῶν. Αἱ οὐσαὶ αὐταὶ κέκτην- ται πραγματικὴν ιδιότητα νὰ θλώσῃ τὸ φῶς, ἀ- φου πρὶν πολωθῇ διερχόμενον διὰ πρίσματος Νί- κολ. Δι' ἰδιαιτέρου ὀπτικοῦ ἐργαλείου φαίνεται ἂν ἡ θλάσις γίνεταί ἐκ δεξίων ἢ ἐξ ἀριστερῶν καὶ καταμετρεῖται ἐπίσης ἡ σπουδαίτης αὐτῆς.

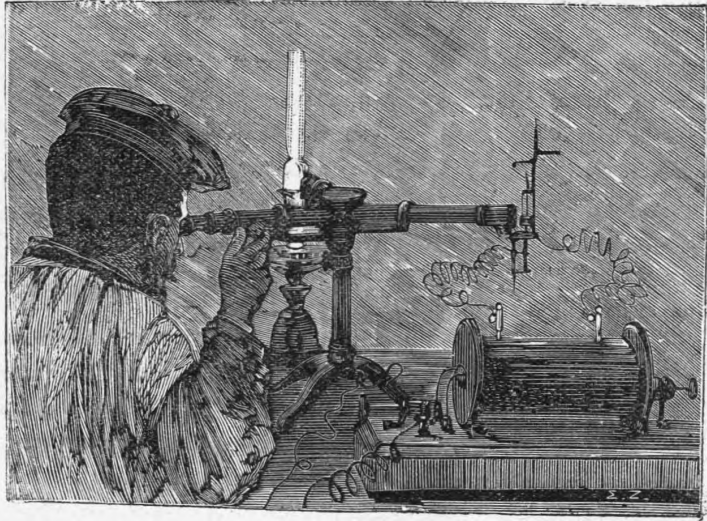
Ἡ Χρῆσις τοῦ πολωσίμετρον εἰσὶ γενικὴ ἐπει- δὴ δὲ εἶναι πολὺ εὐαίσθητον πολλὰς παρέχει τὰς ὠφελείας εἰς τὴν ἀνάλυσιν διαφόρων οὐσιῶν, ὧν σημειοῦμεν τὰς κυριώτερας: τὴν ἐξέλεξιν τοῦ στεμφυλίτου, τοῦ σταφιδίτου, τοῦ ζύθου, τὴν ἀ- νάλυσιν τῶν θεικῶν κινῶν, τὴν ἀναζήτησιν τῶν παραποιήσεων τοῦ μέλιτος τῶν σακχαροπῆ- κτων κ. τ. λ.

Τὸ φασματοσκοπίον χρησιμεύει διὰ τὴν παρα- κτήρησιν τῶν χρωματισμένων ἢ σκοτεινῶν φασμάτων τῶν φλογῶν διαφόρων μετὰλλων. Διὰ τῆς φύσεως καὶ τῆς θέσεως τῶν χρωματισμέ- νων ἀκτίνων, αἵτινες εἰσέρχονται εἰς τὴν σύνθε- σιν τοῦ φάσματος, δύναται τις νὰ εἴπῃ τίνα εἰ- σὶ τὰ μέταλλα τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται εἰς τὴν φλόγα καὶ παρκατῆρουνται διὰ τοῦ φασματοσκο- πείου.

Ἐν ἀρχῇ, ἵνα ποιήσωνται φασματοσκοπικὴν τινα ἀναζήτησιν, ἤρκαῦντο νὰ θέσωσι μικρὰν τι-

να ποσότητα τοῦ ἐξεταστέου σώματος ἐν τῇ φλογί μωξωτῆρος λύχνου τοῦ Βοῦνσεν, ἀπὸ πολ-
λοῦ ἔμως ἤδη ποιῶνται χρῆσιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ
σπινθήρος.

Τὸ ἐν τῷ δημοσίῳ χημείῳ ἐν χρῆσει σύστη-
μα σύγκειται ἐκ σειρᾶς δοχείων εὐκαθαρίστων,
ἅτινά εἰσι θεθεμένα ἐπὶ εἰδικοῦ ὑποστάτου
προωρισμένου νὰ κρατῆ αὐτὰ πλήρη ὑγροῦ πρὸ
τοῦ σχίσματος τοῦ φασματοσκοπίου. Τὰ διά-
φορα μέρη τοῦ ὑποστάτου ἠλεκτρικῶς εἰσι κεχω-
ρισμένα ἀλλήλων, ὡς καὶ τὸ φασματοσκόπιον.

ΤΟ ΠΟΛΑΡΙΜΕΤΡΟΝ.

νὰ θέσωσιν ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ δικαστοῦ εἰκό-
να ἀκριβῆ τοῦ παραπεποιημένου σώματος.

Ἐπιθέσωμεν ὅτι πρόκειται νὰ ἐκτιμήσωσι τὸ
πέπερι. Ἀφοῦ ἐξετάσει αὐτὸ διὰ τοῦ μικροσκο-
πίου ὁ πραγματογνώμων ἀποκτᾷ τὴν βεβαιώ-
τητα ὅτι τὸ πέπερι ἐστὶ παραποιημένον τῇ
προσθήκῃ τετραμμένων λεπτῶν τῶν ἔλαιων. Ὁ
χημικὸς ἐστὶ πεπεισμένος, ἀλλ' ὁ δικαστὴς οὐ-
χί. Ἐὰν τοῦναντίον τῷ παρουσιάσωσι τὴν διὰ
τῆς φωτογραφίας ληφθεῖσαν ἀληθῆ εἰκόνα ἐ-

οὔτω αἱ ἄλλοτε μακρὰ καὶ δύσκολα περὶ τῶν
φασμάτων ἔρευναί διευκολύνθησαν μοναδικῶς
καὶ εἰσὶ χρήσεως καθημερινῆς.

Ἡ ὠφέλεια τοῦ μέλανος θαλάμου κατανοεῖ-
ται πρὸ πάντων διὰ τῆς μικροσκοπικῆς φωτο-
γραφίας λαβῆ ἐν τῷ Χημείῳ.

Εἰς τὰς ἐπιστήμους ἐκτιμήσεις τὰς ὑπὸ τῶν
δικαστηρίων διατεταγμένας, ἡ χρῆσις τῆς μι-
κροσκοπικῆς φωτογραφίας ἐστὶ μόνιμος. Ἐν
πολλαῖς περιστάσει ἐπιτρέπει τοῖς πραγματο-
γνώμοσι νὰ ἐπισυνάψωσι τῇ ἐκθέσει αὐτῶν καὶ

Τὰ ἀποτελέσματα δυνατὸν νὰ ᾧσι καλλίτερα
ἐπι, ἐὰν γίνηται χρῆσις τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός,
τὸ σύστημα δὲ τοῦτο ἔσται τὸ μόνον χρῆσι-
μοποιηθὸν προσεχῶς εἰς τὸ χημεῖον τῶν
Παρισίων.

B. K. ΔΗΜΑΔΗΣ.

Η ΠΑΡΑΓΡΟΥΣΗ

ΥΠΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

(Συνέχ. ἴδε τεύχος Β'. σελ. 27).

Τὰ αισχρὰ ταῦτα πάθη ἐνοῦνται, ἔπως
σηματίσωσιν ἕτερα περιπλοκώτερα καὶ αἰ-
σχρότερα, συγκεκραμένα δὲ μετὰ τῶν καλῶν
ἀποτελοῦσι τὸ ἔμφυτον, καλὸν ἢ κακόν, ἐκά-
στου ἀτόμου.

Τὸ καλὸν ἢ κακὸν ἔνστικτον τοῦ πνεύμα-
τος ἐκδηλοῦται διὰ τῶν ἔρμων, τῶν ἐπιθυ-
μιῶν αἵτινες καθορίζουσι τὰς πλείστας τῶν
ἡμετέρων πράξεων, συχνάκις ἔμως περιορί-
ζονται εἰς τὸ νὰ διεγείρωσι τὸ πνεῦμα νὰ προ-
διαθέτωσι τὰς αἰσθήσεις, τότε δὲ ἡ ἐνέργεια
αὐτῶν ἐστὶν ἐντελῶς θεωρητικῆ. Τοῦτο εἶ-
ναι πρὸ πάντων ἀληθὲς διὰ τὸ αἶσθημα τοῦ
καθήκοντος, ἔπερ ὁ κ. Δεσπὶν ὀνομάζει ἀπύ-
ροισιν τῆς ἠθικῆς αἰσθήσεως καὶ ἔπερ θεωρεῖ
ὡς καθαρὸν ἔνστικτον.

Τὰ τὴν ἔμφυτον δύναμιν γενῶντα αἷτια
ὑπάγονται εἰς δύο· τὸ συμφέρον καὶ τὸ καθή-
κον. Μεταξὺ δύο: ἐπιθυμιῶν, ἔταν ἡ ἀρχὴ
τῆς ἠθικῆς ὑποχρεώσεως δὲν μεσολαθεῖ, ἡ
ισχυροτέρα ὑπερισχύει ἀναγκαίως. Ἐστὶ δὲ
τοῦτο νόμος ἀνεξάντητος δυναμικῆς νοητικῆς,
διότι, τῆς ισχυροτέρας ἐπιθυμίας ἐκδηλούσης
τὸ μεγαλύτερον δι' ἀτόμον τι καλόν, δὲν εἶ-
ναι δυνατὸν ἢ φυσικῆ ἔρμη, ἀποτρέπουσα

αὐτὸ ἐκ τούτου νὰ το δηγήσῃ πρὸς καλὸν
μικρότερον ἢ πρὸς τὸ κακόν. Ἐπὸ τὸ κράτος
λοιπὸν μόνον τῶν ἐπιθυμιῶν ὁ ἄνθρωπος δὲν
ὑπακούει καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπακούῃ εἰμὴ
τὴν φωνὴν τοῦ συμφέροντος, ὡς πρὸς τοῦτο
δὲ κατ' οὐδὲν διαφέρει τοῦ ζῶου.

Ὅταν ἡ ἠθικὴ δύναμις ἐκδηλοῦται ὑπὸ
τὸ ἔλαττον σχῆμα ἐπιθυμίας τινος, ἀνάγ-
κης τινος τῆς καρδίας, ὁ προηγούμενος νόμος
ισχύει καὶ πάλιν, διότι πράττων τὸ καλὸν
μόνον καὶ μόνον πρὸς εὐχαρίστησίν μου, ἐὰν
τὸ πράξω, καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀμέσου λύ-
πης ἐν ἐναντία περιπτώσει, ὑποχωρῶ εἰς ἐ-
πιθυμίαν ισχυροτέραν τῶν ἀντιπραττουσῶν,
δὲν ζητῶ τέλος εἰ μὴ εὐχαρίστησιν ἐγώιστι-
κὴν, τοὔτέστιν ὑποκινουμαι ὑπὸ τοῦ συμφέ-
ροντος. Ὅπως δὲ διαφέρει τὸ πρᾶγμα προ-
κειμένου περὶ τῆς ἠθικῆς ἐκείνης δυνάμεως
τῆς ἐκδηλουμένης ὑπὸ τὸ ἀνώτερον ἐκεῖνο
σχῆμα, ἔπερ ὁ κ. Δεσπὶν καλεῖ συναίσθημα
τοῦ καθήκοντος, διότι ὑποχρεῶμαι τότε,
ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ αἰσθήματος τούτου,
νὰ ἐνεργήσω καθ' ὀρισμένον τινὰ τρόπον καὶ
ν' ἀπέχω πράξεων τινων. Κἂν ἔτι ἡ εὐαι-
σθησία μου πρόκηται νὰ προσβληθῇ, τὸ κα-
θῆκον, ἔπερ ἐπιτάσσει, δημιουργεῖ ἐν ἐμοὶ
τὸ πιθανὸν τῆς ἀντιστάσεως, ὁ νόμος τοῦ
συμφέροντος παύει ὢν ὁ μόνος κανὼν τῆς
διαγωγῆς μου, δύναμαι δὲ νὰ βούλωμαι καὶ
νὰ πράττω ἕτερον τι ἢ ἐκεῖνο ἔπερ βούλεται
καὶ ἀπαιτεῖ ἡ ισχυροτέρα τῶν ἐπιθυμιῶν.
Νέον αἶσθημα ἀναφέεται, καὶ τότε, ἀλλὰ
μόνον τότε, εἰμὶ τῷ ὄντι ἐλεύθερος.

Ὁ κ. Δεσπὶν μεγάλην ποιεῖται διάκρισιν
μεταξὺ τῆς βουλῆσεως καὶ τοῦ αὐτεξουσίου.
Ἡ βούλησις κατ' αὐτὸν ἐστὶν ἀπλῶς συνάι-
νεσις ἀναγκαία τῆς ψυχῆς εἰς τὰς ἐκλιπα-
ρήσεις τῶν ισχυροτέρων ἐπιθυμιῶν ὑπὸ τὴν
ἐννοιαν δὲ ταύτην δὲν εἶναι ἐλευθέρως ἔχο-
μεν μάλιστα αὐτὴν κοινήν μετὰ τῶν λοι-
πῶν ζώων. Μόνον, ἔνθα ὑπάρχει ἀκριβῶς

έννομένη ὑποχρέωσις τοῦ θυσιάζειν τὴν ἡδονὴν διὰ τὸ καθήκον, ἐκεῖ ὑπάρχει ἐλευθερία καὶ μόνον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ἄνθρωπος διαφεύγει τὴν ὀλεθρίαν ἐρμὴν τοῦ ἐγκωσίου καὶ προσκτᾶται τὸ ἔξοχον προνόμιον τοῦ νὰ καταθραύσῃ τὴν ἄλυσσιν κτλ.

Οἱ ἄνθρωποι μόνον εἰσὶν ἐλεύθεροι, μάλιστα καὶ ἐκ τούτων πολλὰ ὀλίγα, ὃ δὲ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν κεκτημένων τὸ αὐτεξούσιον σπανιώτατα ποιοῦνται αὐτοῦ χρῆσιν. Τῷ ὄντι, κατὰ τὸν κ. Δεσπίν, τὸ ἠθικὸν αἰσθημα ὑπὸ τὰς δύο αὐτοῦ μορφάς, τοῦ πρὸς τὸ καλὸν ἔρωτος καὶ τῆς τοῦ καθήκοντος συναισθήσεως, μόνον εἰς τῶν ἀνωτάτων τάξεων τὰ ἄτομα ἀπαντᾷ ἐν πλήρει ἀναπτύξει, καίτοι καὶ παρ' αὐτοῖς πολλὰ εὐρίσκειται ἐν ἀτροφίᾳ καὶ ἀτελείᾳ, ἐνίοτε δὲ ἐλλείπει ἐντελῶς. Πόσοι οἱ οὐδέποτε τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος μὴ ἀκούσαντες! Τοῦτο δ' ἐστὶν ἐγκλημα, ἀσθένεια ἠθικὴ, δυστυχῶς συχνότατη. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν εἶναι ἐλεύθεροι πολιτικῶς ὑπεύθυνοι διὰ τὸ κακόν, ἔπερ δύνανται νὰ πράξωσιν, ἠθικῶς δὲν εἶναι ποσῶς τοιοῦτοι. Δύνανται ν' ἀπαλλαγῶσι τοῦ κακοῦ διὰ τινων ὑποδεστέρων φυσικῶν δυνάμεων, τοῦ οἰκογενειακοῦ ἔρωτος, τῆς πρὸς τὸν ὄμιον ἀγάπης, τῆς συνέσεως, τοῦ ἐγκωσίου· ἀλλὰ τὸ ὑψηλὸν αἰσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ συνείδησις, συνέπεια τοῦ καθήκοντος παραβιαζομένου, εἰσὶν αἰώνως ἄγνωστα αὐτοῖς.

Ἐν τῇ θεωρίᾳ τοῦ κ. Δεσπίν, τὸ λογικὸν δὲν εἶναι δυνάμις ἰδιαιτέρα καὶ κεχωρισμένη, ἀλλὰ τὸ σύνολον τῶν τὰς διαφόρους ὁρμηφύτους δυνάμεις καὶ τὸ προϊόν τῶν δυνάμεων τούτων παρεχουσῶν γνώσεων. Τὸ λογικὸν ἐστὶ πλέον ἢ ἤττον ἔξοχον, καθ' ὅσον αἱ ἀνώτεροι φυσικαὶ δυνάμεις εἰσὶ πλέον ἢ ἤττον ἀνεπτυγμέναι, ἀτελεῖς δὲ ἢ μερικὸν καθ' ὅσον μία ἢ πλείους αὐτῶν ἐλλείπουσι καθ' ὁλοκληρίαν. Αἱ φυσικαὶ ἢ ἠθικαὶ δυνάμεις

ἀπαντῶσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ κληρονομίαν εἰς πάντα ἄνθρωπον φύσει εὐρωστον καὶ ἀναπτύσσονται διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως ὡς πρὸς ἐκείνας, ἀφ' ὧν ἀσθένεια ἐκ γενετῆς ἀπεστέρησεν ὀριστικῶς ἄτομόν τι, ἢ ἐκπαίδευσίς πάντοτε ἀδυνατεῖ νὰ γεννήσῃ αὐτάς. Ἐνῶ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις ἐκτὸς τῆς ἐξασθενήσεως οὐδεμίαν ἄλλην βλάβην ὑφίστανται, αἱ φυσικαὶ ἢ ἠθικαὶ ὑπόκεινται εἰς δύο διαφόρα εἶδη ἀλλοιώσεως: τὴν ἐξασθενήσιν καὶ τὴν σύγχυσιν. Δύνανται νὰ ἐξασθενήσωσι μέχρι ἐντελοῦς ἐξαφανίσεως. Δύνανται νὰ συγχυθῶσι κατὰ δύο τρόπους: διὰ τῆς ὑπερβολικῆς αὐξήσεως, ὅτε π. χ. ἡ φιλαυτία μετατρέπεται εἰς ἀλαζονείαν, ὃ ἔρωτος τῆς ἰδιοκτησίας εἰς φιλαργυρίαν, —διὰ τῆς διαστροφῆς, ὅτε τὰ ἠθικὰ αἰσθηματὰ ἐκλείπουσιν ἀντικαθιστάμενα ὑπὸ στρεβλῶν καὶ διεστραμμένων. «Ἐπὶ τὴν ἐπήρειαν παθολογικῶν τινῶν αἱ τῶν οἱ ἀσθενεῖς μεταβάλλουσι χαρακτηριστικὰ ὄντες γλυκεῖς, εὐπροσῆγοροι, φιλόφρονες, εὐπειθεῖς, καθίστανται ὀξύθυμοι, βλάσφημοι, δυσμενεῖς, δύστροποι ὄντες διαχυτικοὶ καθίστανται μνησίκακοι, ὄντες εὐθυμοὶ, εὐπιστοὶ, τολμηροὶ καθίστανται σιωπηλοὶ, δύσπιστοὶ, δειλοὶ. Αἱ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ λαμβάνουσαι χώραν διαταράξεις ἐνεκα τῆς ἡλικίας δύνανται μεταβάλλουσαι τὴν δραστηριότητα τοῦ ἔργου τούτου νὰ παραγάγῃσι μεγάλας ἠθικὰς ἀλλοιώσεις παρὰ γέροντι, ἀλλοιώσεις καθιστώσας αὐτὸν δειλόν, ἀνίσυχον, ἐγκωσιστὴν.» Διὰ τῆς αὐξήσεως, διὰ τῆς ἀπαιτήτου χρείας τῆς ἰκανοποιήσεως αὐτῶν, αἱ ἠθικαὶ ἀλλοιώσεις εἰσὶν αἰτία τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν ὀδυνῶν οὗτω δὲ ἔλαβον τὸ ὄνομα πάθη. Παρακατιόντες θέλομεν ἴδει ἐπιμελῶς ἐπιπερφοῦσιν ἐν τῇ παραφροσύνῃ.

Κατὰ τὸν κ. Δεσπίν ἡ φαντασία δὲν εἶναι δυνάμις ἀπλή, ἀλλὰ σύνθετος ἐκ τριῶν τάξεων τῶν πρώτων δυνάμεων: τῆς δημιουργοῦ δυνάμεως, ἰδίας τῆς φαντασίας, τῶν στοι-

χείων τῆς ἐμφύτου καὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων. Ὅταν τὰ αἰσθηματὰ καὶ τὰ πάθη κατακυριεύουσι τὸ πνεῦμα, ἢ δημιουργὸς δυνάμεις τῆς φαντασίας ἐνεργεῖ αὐτομάτως, ὃ δὲ δι' αὐτῆς διερμηνεύων τὰς πράξεις καὶ τοὺς λόγους τῶν ἄλλων ἐνεργεῖ, οὐχὶ πλέον κατὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἔμπνευσιν τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἀφ' ὧν ἐξάπτεται. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐστὶ ἐντελῶς ἀκούσιον ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ πάθους, ὅταν ἦναι ἰσχυρόν, ὃ ἄνθρωπός ἐστιν ἀνίκανος νὰ θεωρήσῃ ἀμφίβολον τὴν πραγματικότητα τῶν ἐπινοήσεων, ἃς ἡ φαντασία ἐπιβάλλει αὐτῷ.

Διὰ τοιούτων ἀρχῶν ὃ κ. Δεσπίν ἤξισσε νὰ ἐκθέσῃ τὰ τὸτον διαφόρα καὶ πολυπληθῆ εἶδη τῆς παραφροσύνης. Θεωροῦμεν περιττόν νὰ ἐπιχωρίωμεν ἐπὶ μακρὸν τὴν ψυχολογίαν ταύτην. Ὁ κ. Δεσπίν δὲν κατέδειξεν ὅτι αἱ διανοητικαὶ καὶ αἱ φυσικαὶ δυνάμεις ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἰσὶν ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων, καὶ ἐξ ἄλλου μᾶς φαίνεται ὅτι ἔχει ἀδίκον κατατάττων μετὰ τῶν ὁρμηφύτων δυνάμεων ἀρχὰς καθαρῶς διανοητικὰς, ὡς π. χ. τὴν αἰτιολογίαν. Πάντες παραδεχόμεθα ὅτι ὑπάρχει τι τὸ αὐτόματον ἐν τῇ ὁρμῇ, ἣτις φέρει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εἰς ἀναζήτησιν τῶν αἰτιῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ τελειοποίησις τῶν διανοητικῶν δυνάμεων ἐστὶ αὐτόματος, ἢ ἰδέα δὲ αὕτη δὲν εἶναι νέα. Εἶναι ἐξίσου ἴλιαν ἀμφοσβητήσιμον ὅτι τὸ λογικὸν ἐστὶ τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ τῶν ἠθικῶν ὁρμηφύτων δυνάμεων αὐξανόμενων γνώσεων, πολλῶν δ' ἤττον παραδεχόμεθα ὅτι τὸ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος ἐστὶν ἔργον καθαρῶς ἐνστίγματος· ἐννοεῖν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἀντίστασθαι εἰς τινὰς ἐπιθυμίας, τοῦ τελειοποιεῖν ἔργα τινὰ, ἐστὶ πράξις διανοητικὴ, ἐκτὸς ἂν ἡ γνώσις αὕτη δὲν ἦναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διασκεπτικῶν ἢ συμπερασματικῶν δυνάμεων τοῦ πνεύματος· καὶ δὲν ἐκδη-

λοῦται αὐτομάτως ἐν τῷ λογικῷ. Τέλος, ἐὰν ἦναι ἀληθές ὅτι τὸ καθήκον δὲν ἐννοεῖται ὑπὸ πάντων εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκρινείας, ἐὰν συχνότερον ἢ ἑλλειψίς παιδείας, τὰ κακὰ παραδείγματα ἢ ἡ σφοδρότης τῶν ὑποδεστέρων ἐνστίγματος ἐμποδίζουσι τὴν ἔξοχον ταύτην γνώσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀντιλάμπῃ διὰ πάσης τῆς λάμπειως αὐτῆς ἐν τῇ συνείδησει, δὲν ἔπεται ὅτι εἰς ἄνθρωπον ἠθικῶς ὑγιᾶ ἐστὶν ἐντελῶς ἀποῦσα· τὸ αὐτεξούσιον λοιπὸν δὲν εἶναι, ὡς ἀξιοῖ ὃ κ. Δεσπίν, εἶδος ἐξαιρέσεως ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, εἶδος προνομίου ἐνίων, καὶ τούτων σπανίαν χρῆσιν αὐτοῦ ποιοῦντων.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχωσιν αἱ κρίσεις αὗται, τὸ μόνον, ἔπερ πρὸ πάντων κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν ἐνταῦθα, ἐστὶν ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ψυχολογικῶν ἰδεῶν τοῦ κ. Δεσπίν εἰς τὸν ἀκριβῆ ὀρισμὸν τῆς παραφροσύνης. «Ἡ παραφροσύνη», λέγει, «συνίσταται ἐν τῇ ἠθικῇ ἀκουσίῳ τυφλώσει τοῦ πνεύματος ἀναφορικῶς πρὸς τὰς ψευδεῖς, ἀτόπους, ἀνηθικούς, ἀλόγους ἰδέας καὶ πρὸς τὰς ἀλλοκότους φθοροποιὰς καὶ ὑπὸ τῶν παθῶν ἐμπεπνευσμένας ὁρμὰς, τυφλώσει παραγομένη ἐκ τῆς ἀπουσίας τῶν λογικῶν αἰσθημάτων τῶν μόνων ἰκανῶν νὰ διαφωτίσωσι τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν ἰδεῶν καὶ ὁρμῶν τούτων, δηλαδὴ τυφλώσει παραγομένη ἐκ τῆς ὡς πρὸς αὐτάς ἠθικῆς ἀσυνειδησίας.

Δύο ὁροι ἐπομένως ἀναγκαιοῦσιν εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς παραφροσύνης· ἀναγκαιοῦσι κατὰ πρῶτον μίαν ἢ πλείωτερά ἰδέαι ἄλογοι, ἀτοποὶ, ψευδεῖς, ἀνηθικοὶ, ἢ πόλλαι ὁρμαὶ, ἐπιθυμιαὶ ὑπερβολικαὶ, ἀλλόκοτοι, φθοροποιαί, ἰδέαι καὶ ὁρμαὶ ὑπὸ τῶν παθῶν ἐμπεπνεύμεναι. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι εἰμὴ ἀντικείμενον τῆς παραφροσύνης· ἡ ἀκούσιος τυφλώσις τοῦ πνεύματος, ἢ ἐμποδίζουσα αὐτὸ νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἄλογον, τὸ ψευδές, τὸ ἀνηθικὸν τῶν ἰδεῶν τούτων, τὸ συγκροτῶν καὶ θεμελιούσιν αὐτὴν ἐστίν, ἢ δὲ

τύφλωσις αὐτῆ προερχεται ἐκ τῆς μεγάλης σφοδρότητος τῶν παθῶν, τῶν κατακυριεύστων τὸ πνεῦμα καὶ καταπνιγόντων ἢ καταστρεφόντων τὰ δυνάμενα νὰ φωτίσωσιν αὐτὸ ἐνάντια αἰσθημάτων.

(Ἀκολουθεῖ?)

PAUL HEYSE

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΝΕΑΣ ΑΣΘΕΝΟΥΣ

(Συνέχ. Ἰδε τεύχος Β'. σελ. 31).

Ἄδικον τῆ ἀληθείᾳ, καθότι τὸ σῶμά μου δὲν εὐρίσκειται εἰς ἐντελεῖ ἀνάρρωσιν, ἵνα δυνηθῆν' ἀνέλθῃ ἀκόπως τὴν μικρὰν βαθμίδα τῆς οἰκίας· ἀλλὰ τίς ἢ ἀνάγκη νὰ ἐξέλθω; ἐκ τοῦ παραθύρου μου ἡ θεὰ εἶναι θαυμασία.

Οἱ ξενοδόχοι μου εἰσὶ πάμπτωχοι. Ὁ μὲν σύζυγος ἐργάζεται μέχρι μέσης νυκτός, ἡ δὲ γυνὴ πάντοτε εἶναι καταβεβαρυσμένη, καθότι φροντίζει περὶ τῆς διατροφῆς τῶν πολυκρίθμων τέκνων τῆς, ἡ δὲ κατοικία αὐτῶν εἶναι ζοφώδης καὶ ὀλίγον πληκτικὴ. Ὅτε ἐφθασα ἐνταῦθα, ἡ ὄψις τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου, τῆς ὑγρῆς καὶ ρυπαρῆς ἀλλῆς, τῶν μεσαναβάθρων ἐν ἀταξίᾳ, μὲ παρήγαγον τριαύτην ἐκπληξιν, ὥστε ἐσταμάτησα εἰς τὰ τρία βήματα· ἀλλὰ μόλις ἔρριψα τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου δωματίου καὶ τοῦ παραθύρου, ἠσθάνθην ὅτι ἐκεῖ ἐπέπρωτο νὰ ἦναι ἡ τελευταία μου κατοικία. Τὸ παλαιὸν γραφεῖον συνιστάμενον ἐκ συρταρίων καὶ ἐπ' αὐτῶν προσηρμοσμένων τῶν ἐξ ὀρείχαλκου λαβῶν, ὁμοιάζει πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ ἦτο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς ἀγαπητῆς μητρὸς μου. Ἀντι δὲ τῶν δύο ἀθλίων εἰκόνων, αἵτινες μὲ δυσηρέστουν, ἐπεκρέμασα τὰς φωτογραφίας τῶν γονέων μου, καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι κατοικῶ ἐνταῦθα πρὸ χρόνων. Ὁ πατήρ μου ἐπεμπεῖ μοι τὰ βιβλία μου καὶ οὐδὲν ἐλλέπει μοι. Συνάμα δὲ ἐ-

λαβον καὶ ἐπιστολὴν του περιέχουσαν ἐξαιρέτους συμβουλὰς ἀφορώσας τὰς πρὸς αὐτὸν σχέσεις μου, γραμμὰς τινὰς περὶ τοῦ Ἑρέστου εὐχαριστημένου ὡς ἐκ τῆς οἰκοσιτίας του καὶ τῶν νέων συμμαθητῶν του, καὶ τέλος... τὰς προσρήσεις τῆς μητρικῆς μου...

17ῆ 9 τοῦ αὐτοῦ.

Τί γελοῖοι ἄνθρωποι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ! Ἐκαθισα πρὸ τοῦ παραθύρου μου ἀναγινώσκουσα καὶ ἀπολαμβάνουσα τῆς ἐσπερίας αὔρας, ὅτε αἴφνης ἤκουσα κρουομένην τὴν θύραν μου.—Ἐμπρὸς—λέγω τεταραγμένη, καθότι αἱ ἐπισκέψεις μου ἦσαν σπάνιαι. Πάραυτα εἰσέρχεται μικρὰ τις στοργυλοπρόσωπος κυρία, ἣν δὲν ἐγνώριζον. Παρουσιασθεῖσα δὲ μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας μοὶ ἐξέθηκε τὸν θερμότεον πόθον τῆς, ὅτι δύναται νὰ μοι φανῆ ὠφέλιμος. Παρατηρήσασά με εἰς τὸν κήπον τοῦ Οὐκασερμάου κατὰ τὸν πρῶτον περίπατον, (καθότι ἐκ δευτέρου δὲν μετέβην), μὲ συνεπάθησε, διότι ἐφαίνοντο λίαν ἀσθενῆς καὶ σύνμα μόνη εἰς τὸν κόσμον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὲ πλησιάζῃ, ἵνα μοὶ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας τῆς.

—Μάθετε καλῶς, ἀγαπητὴ μοι, ὅτι ἐγὼ ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας εἶμαι πενήτηντα καὶ ἐννέα ἐτῶν καὶ παιδιοῦθεν δὲν ἠσθάνθησα. Οἱ δὲ δύο υἱοὶ μου καὶ αἱ τρεῖς θυγατέρες μου ἀπολαύουσιν ἐξαιρέτου ὑγείας· ἤδη δὲ ἀποκαταστηθέντες ἐνυμπεύθησαν. Πρῶτως λοιπὸν ἐσυνεβίθησα νὰ ἐρχομαι εἰς βοήθειαν τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων, αἵτινες δὲν ἀπολαμβάνουσι τῆς αὐτῆς υγείας μὲ ἐμὲ, νὰ περιποιῶμαι τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ παρευρίσκωμαι εἰς τοὺς ἀποθνήσκοντες, οὐδεμία δὲ τῶν ττοιούτων κοπιωδῶν ἐργασιῶν μὲ καταβάλλει. Ἐὐν λοιπὸν ἔχητε ἀνάγκηνη συμβουλῶν ἢ βοηθείας ἀπευθυνθητε εἰς ἐμὲ καὶ θὰ μὲ εὐχαριστήσητε. Ἐν πρώτοις δὲ δὲν θὰ σὰς ἀφήσω νὰ διέρχησθε τὰς ἡμέρας ἐν μοναξίᾳ, ἀλλὰ θὰ ἐρχωμαι μὲ τὰς φίλας μου.

Ἴσως τὸ ττοιούτον θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ ὀλίγον, ἀλλὰ γενώσεται διὰ τὸ ἡμέτερον καλόν. Βλέπετε δὲ, ὅτι ἐννοῶ τὰς νευρικὰς ἀσθενείας ὅσον καὶ ὁ ἔμπειρος ἰατρός. Ἐχετε ἀνάγκηνη τέρ-

ψεως, ἀέρος καὶ κινήσεως. Ἐπὶ τούτοις ποῖος ἰατρός σὰς ἐπισκέπτεται ἐνταῦθα;

—Οὐδεὶς, τῆ ἀπεκρίθη, διότι γνωρίζω, ὅτι εἶμαι ἀνάστος.

Ἀκούσασα τὴν φράσιν μου ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετὰ δυσπιστίας, ἀλλ' ἐγὼ ἔσυρον ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ στυποχάρτου μου τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ ὁ γρηαὶὸς ἰατρός μου ἐσημάτισεν τὴν ἀνάστος κατάστασιν τῶν πνευμένων μου, ὅπερ ἐξετάσασα μετὰ προφανοῦς ἐμπειρίας μοὶ λέγει —ἀγαπητὴ μοι οὐδὲν σημαίνει τὸ ττοιούτον, καθότι ἐγνώρισα ἰατρούς, αἵτινες ὀλίγα γνωρίζουσι καὶ λέγουσι πολλά· ἀλλ' ἐγὼ θὰ σὰς ἀποδείξω, ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικόν σου τὰ πράγματα δὲν εἶναι ττοιαῦτα ὡς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χάρτου.—Εἶτα δὲ μὴ ἀφήσασά με νὰ τῆ ἀποκριθῶ ἤρξατο μετ' εὐκρινίας τῆς ἱστορίας τῶν ἀσθενειῶν, τὰς ὁποίας ἐθεράπευσεν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἠσθάνθην, ὅτι ἐμελλε νὰ μὲ καταβάλλῃ ἡ λειποθυμία, τὴν παρεκάλεσα νὰ σιωπήσῃ. Ἀνέστη καὶ ἐπροχώρησεν, ἵνα μὲ ἀσπασθῆ, ἀλλ' ἐφάνη ὀλίγον δυσαρεσθηθεῖσα, διότι ἐξέτεινα αὐτῆ μόνον τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου μου. Πάραυτα ἐξῆλθεν ὑπισχυομένη με, ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τῆς ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἵνα καθησυχάσω τὴν νευρικὴν διατάραξιν, ἣν μοὶ ἐπροξένησεν, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν εὐφῶν τοῦ αἰθέρος ὃν ἀφῆκεν ἐν τῷ δωματίῳ δύναμαι νὰ ἀναμνησθῶ τοῦ συμπαθητικοῦ βλέμματός τῆς καὶ τῆς ἐν τῷ προσώπῳ τῆς φίλης ταύτης τῆς ἀνθρωπότητος τυπωθείσης εὐθυμίας.

Κατὰ τί δύναται νὰ ὠφελῆσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐκδηλοῦσιν οἱ ὅμοιοι ἡμῶν; Ὁ οἶκτος τῶν ἀγαπώντων ἡμᾶς προξενεῖ ἡμῖν κακόν, διότι ἐχομεν τὸ αἰσθημα τῆς λύπης, ὅπερ βλάπτει αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ καὶ ὁ οἶκτος τῶν μὴ ἀγαπώντων ἡμᾶς δὲν μὲς προξενεῖ οὐδὲν καλόν. Ἀνέγνωσα εἰς Lessing, ὅτι «ὁ δυστυχῆς μόνον δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ δυστυχοῦς» ἀλλ' οἱ ἐπαῖται δύναται νὰ πράξωσι τὴν ἐλεημοσύνην;

Τῆ 10 τὸ ἑσπέρας.

Σήμερον ἐποίησα ἀρκετὰ πράγματα. Ἀφοῦ διήλθον τὴν νύκτα ἐνυπνιαζομένη πολλὰ τὰ τερατώδη, ἀφυπνίσθην κάθιδρως. Ἐν τούτοις ἠθέλησα νὰ καταπαύσω τὴν ἐξασθένειάν μου δι' ἐξαιρέτου μερίδος καφέ, ὅπερ καὶ κατώρθωσα· ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαιρέτως ἐξῆλθον.

Πρώτην ἤδη φοράν ἐννόησα τί ἐστὶν ἥλιος. Τῆ ἀληθείᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βορρᾶ ὁ ἥλιος εἶναι ὠχρὸς, ἐνῶ τὸν ἀνακτόν ἐνταῦθα εἶναι χρυσοῦς δίσκος, καθαρὸς, καὶ λάμπει εὐξαιρέτως.

Διελθούσα βραδέως τὰς σκιερὰς ὁδοὺς ἐφθασα εἰς μικρὰν πλατεῖαν παρὰ τῆ παλαιᾶ ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἦτο κατάμεστος χωρικῶν φερόντων τὰ τῆς ἑορτῆς ἐνδύματα καὶ πλοῦς κεκοσμημένους διὰ χρυσῶν καρφιδίων.

Ἐόρταζον μίαν τῶν πολυκρίθμων ἑορτῶν τῶν καὶ ἐνεκα τοῦτο ἦσαν συνωστισμένοι μὴ δίδοντες οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς ἀσθενῆ νέαν. Ἐπειδὴ δὲ ἤθελον παρασυρθεῖ ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἐκείνου, ἐὰν διηρχόμην διὰ μέσου αὐτοῦ, ἐπροτίμησα τὴν ὀπισθεν τῆς ἐκκλησίας ὁδόν. Ἐνταῦθα εὐρίσκοντο πολλὰ ἀρχαῖα ἐγκαταλελειμμένα μνημεῖα, ὧν ἡ θεὰ παρήγαγεν ἐν ἐμοὶ ἰδέας ἐμβραθεῖς, ἀλλ' ἐν τούτοις ἔλαθον τὴν εἰς τὴν καλὰ δα ἄγουσαν, ἐν ᾗ ἐκῆθησα ἐπὶ λίθου τινος εὐρισκομένου ἐπὶ κτωφερείας, ἀφ' ἧς ἀνέρχεται τις εἰς Kucheller.

Βλέπουσα δὲ τὴν ὀλίγην ἀπόστασιν τῶν ἐρειπίων τῆς ἐπαύλειος Zeno εὐρισκομένην ἐπὶ βράχου, ἠθέλησα νὰ ἀσπειραθῶ νὰ μεταβῶ μέχρις ἐκεῖ. Τῆς ὁδοῦ δὲ ἀρκετὰ μὲν εὐρείας οὐσης ἀλλ' ἀθλίως, ἠναγκάσθην μετὰ πορείαν ὀλίγων βημάτων νὰ σταματήσω, ἵν' ἀναπαυθῶ. Τὸ πᾶν ἦτο ἤρεμον, ἦκούε τις τὸν ψιθυρισμὸν τῶν τοῦ Passer ὑδάτων, ρεόντων κάτωθεν ἐμοῦ, ὅτε μὲν διαυγῶν καὶ κυανῶν παρὰ τοῖς ἐξ ὀπωροφόρων κήποις καὶ ἀμπέλαις, ὅτε δὲ πομφολυγρῶν καὶ λευκῶν ὡς ἐκ τοῦ ἀφροῦ παρὰ ταῖς ἀψῖται τῆς γεφύρας καὶ ἐβλεπέ τις χωρικούς καταρχομένους ἐκ τοῦ Kucheller μὲ τὰς ἀμύχας τῶν συρομένων ὑπὸ μεγάλων στακτοχρῶν βοῶν.

(Ἀκολουθεῖ?)

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἰπὸ
ΧΡΗΣΤΟΥ Θ. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ

—ο—

Ἐν τῇ δευτέρῃ τεύχῃ τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ», ἐκθέσαντες ἐν συντόμῳ τὰς περὶ θανάτου ιδέας τοῦ Βύφωτος, ἤδη προβαίνομεν καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου σκοποῦντες νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ» ιδέαν τινὰ σαφῆ περὶ θανάτου, ἐξετάζοντες ὑπὸ ἠθικολογικῆν ἔποψιν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, καὶ σταθμίζοντες τὰς νομιζομένας αὐτοῦ βλάβας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, μετὰ τῶν ὠφελειῶν, ἃς συνεπάγεται ὁ φοβερός οὗτος ἐχθρός, νὰ ἀποδείξωμεν τὸν ἐχθρὸν εὐεργέτην καὶ σωτήρα, νὰ μεταβάλωμεν δὲ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς θρήνους εἰς χαρὰν.

Ὀλίγοι βεβαίως εἶναι οἱ μὴ εἰς τὴν λέξιν θάνατος, ὑπὸ τρόμου καταλαμβανόμενοι· οἱ τοιοῦτοι καθ' ἡμᾶς νοοῦσι κάλλιστα τὸν προορισμὸν αὐτῶν, οἱ τοιοῦτοι λέγομεν ἐπίσταται ὅτι ἡ ζωὴ συνδέεται ἀναποσπάστως μὲ ἐτέραν τελειοτέραν καὶ ὑψηλοτέραν δύναμιν εἰς ἣν πάντοτε ἀποβλέπει.

Ἐξετάσομεν ἤδη ἀναγνώσται μου τί ἐστὶ ὁ θάνατος ὃν προσομοιοῦμεν, ὅτε μὲν γέροντα ἀδυσώπητον δυσειδέστατον καὶ φρικαλέον, κρατοῦντα εἰς χεῖρας δρέπανον κωφεύοντα δὲ εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὰ δάκρυα τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, ὅτε δὲ νεανίαν, περιβεβλημένον ἐξαισίαν καλλονῆν, ἀρρενωπὸν καὶ ἀνδρείον, καὶ ἀτρομήτως τοῖς πᾶσιν ἐξίσου προερχόμενον, ἀλλὰ πρὶν ἐξετάσωμεν τοῦτο, ἃς ἀναζητήσωμεν τὰ αἰτία τῆς ἀσυγγνώστου ἡμῶν μικροψυχίας καὶ τοῦ ἀναπορεύτου ἐκείνου τρόμου ὅστις μᾶς κυριεύει καθ' ἣν στιγμήν ἐρχόμενος ὁ γέρων Χάρον μᾶς ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς ποθητῆς ζωῆς. Παραλείποντες ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πᾶσαν ρυσιλογικὴν συζήτησιν παρέχοντες αὐτὴν τοῖς φυσικολόγοις, ἀρκούμεθα εἰς τὸν κοινὸν καὶ περικτικὸν τοῦτον κανόνα· ὅτι ὁ θάνατος εἶναι

τὸ μέσον δι' οὗ ὁ δυστυχὴς βροτὸς τῶν ταλαιπωριῶν, τῶν βασάνων, τῶν αἰωνίων κόπων, καὶ αἰωνίων δεινῶν τοῦ παρόντος παροδικοῦ βίου ἀπαλλάττεται. Πρὸς ψηλαφροτέραν ἀπόδειξιν τοῦ ὅρισμῶς τούτου φέρομεν τὸ ἐξῆς παράδειγμα: Ἄς λάβωμεν τὸ δένδρον, τοῦτο ἀνθεῖ δι' ἓνα σκοπὸν τῆς καρποφορίας. Ἐὰν δὲν ἀνθήσῃ βεβαίως δὲν παράγει καρπὸν ἐπομένως δὲν ἐκτελεῖ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ἐὰν δὲ πάλιν δὲν ἀπανθήσῃ ἀδύνατον νὰ προσδέσῃ τὸν ποθοῦμενον καρπὸν. Αὐτὸ τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὸν δυστυχῆ θνητὸν. Γεννᾶται; ἀφεύκτως πρέπει νὰ κατέλθῃ τὰς βαθμίδας τοῦ ζωφόδου τὰ φου ἵνα ζήσῃ· πρέπει καὶ οὗτος νὰ ἀπανθήσῃ, ἵνα καρποφορήσῃ. Τούτων οὕτως ἐχόντων δὴλον γίγνεται ὅτι ὁ τὸ νῆμα τῆς ὑπάρξεως μας κόπτων ἐπὶ γῆς, δι' οὐδὲν ἄλλο πράττει τοῦτο, εἰμὴ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ φέρῃ ἡμᾶς εἰς ἐτέραν σπουδαίαν καὶ ὑψηλὴν ζωὴν.

Ἐκ τούτων τῶν εὐεργεσιῶν ἃς μᾶς παρέχει ὁ κακῶς ὑφ' ἡμῶν ἀποκαλούμενος σκληρὸς θάνατος ἐμφορούμενοι τινὲς λίαν προσφυῶς ἀπεφῆναντο, ὅτι ὁ θάνατος πρέπει νὰ θεωρεῖται ἡ κοίτη τῆς δόξης ἡμῶν διότι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐκ τοῦ ἀχανοῦς πελάγους τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῶν αἰωνίων δεινῶν τῆς γλυκυπέρου ζωῆς, ἀποσπῶν ἡμᾶς, προσάγει εἰς τὴν πραγματικότητα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ἐν τούτοις ἂν καὶ ταῦτα πάντα γνωρίζομεν εἰς τὸ ὄνομα θάνατος ἢ καὶ ἀκόμη εἰς τὴν ιδέαν μόνον ὅτι πρόκειται νὰ ἀποθάνῃ συγγενῆς φίλος ἢ οἰκεῖος ἀποσπῶνται ἄφθονα δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ οὐ σπανίως ἀκούονται θληβερῶτατοι θρήνοι καὶ κοπετοί, βλέπομεν δὲ ὅτι, μᾶς περικυκλοῖ ἀθυμία καὶ ὀδύνη, ἐν μέσῳ τῶν ὁπῶν ἢ διάνοια ἡμῶν ἐγειρεται τελευταῖον εἰς σκέψεις, αἵτινες ἀφεύκτως ἂν προβῶσι μέχρι τῆς αἰωνιότητος θὰ διασκαδέσῃ τὴν ἐπικίνδυνον ἀμφιβολίαν μας.

Ἡ ΜΑΓΕΥΘΕΙΣΙΑ ΚΟΡΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΜΜΕΤΡΟΝ

—ο—

(Συνέχ. ἴδε τεῦχος Β'. σελ. 43).

III.

Καὶ σεβάσιμος τις γέρον, σχῆμα φέρων μελανὸν
Ἐπροχώρησε μὲ ὄμμα βλέπον πρὸς τὸν οὐρανόν.
Ἡ Ἀνθὴ λοιπὸν στραφείσα πρὸς τὸν γέροντα αὐτόν
— Ἄγιέ μου πάτερ, εἶπε· θέλω ἓνα ἰατρόν,
Ὅστις βάλομαιν νὰ χύνη ὅσας πληγὰς τῶν δυσ-
[στυχῶν...

* *

— Ποία, κόρη, δυστυχία

Εἰς τοιαύτην ἡλικίᾳ

τὰς ἡμέρας σου λυπεῖ;

Ποία θλίψις; ποῖος πόνος;

Μὴ ὁ ἔρωσ εἶναι μόνος,

ὅστις σὲ δυσαρεστεῖ;

* *

— Ὅχι, πάτερ μου· δὲν εἶνε· ἔρωσ ὅστις μὲ λυπεῖ,
Μάτην μάτην καὶ ὁ Νίκος θέλει νὰ μ'εὐχαριστῇ...!

— Ξεύρεις, κόρη μου, ἂν ἄρχῃ;

Εἰς Θεὸς παντοῦ κ' ὑπάρχῃ

καὶ τὰ πάντα ἐφορᾷ;

Ξεύρεις ὅτ' ἐκεῖνος μόνος

Ὅπου εἶναι θλίψις πόνος

ἄνωθεν τὸν καθορᾷ!

* *

— Ἡ θλίψις μου ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ πολλῷ δὲν μένει,
Ζωὴν τὴν ἐπουράνιον νὰ ἰδῇ περιμένει.

Δίωτι προαισθάνομαι, καθὼς μὲ εἶπ' εἰς μάγος,

« Δὲν θὰ προφθάσω νὰ ἰδῶ, πότε θὰ γιν' ὁ γάμος! »

— Πῶς, κόρη μου, ὁ γάμος σου δὲν θὰ γενῆ μοι

[λέγεις;

Τὸ εἶπ' εἰς Μάγος πρὸς ἐσέ! Ἐγγήθητι· τί κλαίεις;

* *

Τῶν ἀνθρώπων τὰς μαγείας
 Τῶν δαιμόνων γοητείας
 Προμηνήματα κακῶν,
 Μὴ πιστεύσῃς! ἀδικία!
 Εἶναι κρίμα κ' ἁμαρτία!
 Προφητεῖται ποταπῶν!

* *

ὦ, πάτερ μου παρακαλῶ ἄς μακρυνθῇ ὁ Νίκος
 Ἄφ' ὅ,τι εἶπω πρὸς ὑμᾶς μὴ πικραθῇ ἀδικως.
 — Τέκνον μου: παραμέρισον· πραίνθητι ὀλίγον·
 Αἰ προφητεῖται γὰρ ἰδῶ, τοῦ Μάγου τί παρήγορον!
 Εἰπέ μοι, λοιπόν, κόρη μου· ποῖός εἰν' αὐτός ὁ
 [Μάγος
 Ὅστις σοὶ ἐπροφήτευσε, πῶς δὲν θὰ γίν' ὁ γάμος;

IV.

— Μὰ Κυριακή, πολὺ πρῶτ', τὸ σήμαντρο κτυ-
 [ποδοσε,
 Κ' τοὺς Πιστοὺς ὅσ' τὴν ἐκκλησιά, ἐν γένει προσκα-
 [λοῦσε.
 Θεέ μου! τί ἀξέχαστη ἡμέρα ἦτ' ἐκεῖνη!
 Ἐπὶ ζωῆς ὅσ' τὴν μνήμην μου, ὡς ἦτο θέλει μετρη.
 Μὲ μὴ χαρὰ σηκόνουμαι, τὰ ροῦχα μου φορένω.
 Ἴνα βρεθῶ ὅσ' τὴν ἐκκλησιά, τὸν δρόμο εὐθὺς πέρνω.

* *

Ἢ φύσις ὅλη ἔχαιρε ὅσ' τὰ δένδρα τὰ πουλάκια
 Ἐκελαδοσαν τραφερὰ ὦρτα τραγουδάκια.
 Ἐδῶ μητέρες τὰ μωρά, ὅσ' τὴν ἀγκαλιὰ βαστοῦσαν.
 Κ' ἔκει ἀπὸ τὸ χέρι των, παιδάκια ὠδηγοῦσαν...
 Αἰφνης ἐμπρὸς μου βρέθηκεν, εἰς ἄνθρωπος ὅσ' ἀν
 [Μάγος
 Ποῦ ὅσ' ἀν τὸν εἶδα μ' ἔλουσε, κρύος ἰδρῶς ὅσ' ἀν
 [πάγος!

* *

Εἶχε τὸ βλέμμα ἄγριον γεννάδα ὡς τὴ μέση
 Φοροῦσε ὅσ' τὸ κεφάλι του, μαῦρο μεγάλο φέσι

Εἰς τὸ δεξιὸν τὸ χέρι του, βαστοῦσε μὴ κοντάρα
 Ποῦ γὰρ τὸν ὄρεος φοβοῦσυννε, ποῦ ἦταν... ἐξρομάρα!
 Ἄμα τὸν εἶδα βήματα, τραβήχθηκα ὡς δέκα!
 Καὶ ὡς προστάτην ἄσταξα, γὰρ ὄδω κάμμιὰ γυναικα
 Τὰ ἑμμάτια μου ἀπ' τὸν πολὺ, τὸν φόβο σκοτισθῆκαν
 Ἢ τελευταία ὦρα μου ἐνόμισα πῶς ἦταν...
 Δὲν ἤξευρα τί γίνετο, τριγύρω εἰς ἐμένα
 Ὅταν, ὁ Μάγος, ἤκουσα· γὰρ λέγη ἐν πρὸς εἶνα.

* *

— « Δύο ὄντα μὲ ἀγάπηθ' ἄς κοιμῶνται μέχρις ὅτου
 » Ἢ ἡμέρα Ἰμεραίου ἀνατελεῖ δι' αὐτούς.
 » Ὅτε, μόλις ἀντηχήσῃ ἡχώ κώδωνος τοῦ πρώτου,
 » Δυστυχία τις μεγάλη μέλλει γὰρ ἄλθ' εἰς αὐτούς!
 » Εἰς τῶν δύο μελλοντύμων ὅσ' τὸν οὐδὸν τῆς ἐκ-
 [κλησίας
 » Μόλις φθάσῃ, θ' ἀποθάνῃ, ἐκ σφοδρᾶς ἀποπλη-
 [ξίας...
 » Δυνατὸν γ' ἀπαλλαχθῶσι τοῦ κακοῦ τούτου κιν-
 [δύνου
 » Ἄν, τῶν δύο ὁ εἰς θελήσῃ, ἐκ τοῦ κόσμου γὰρ
 [σπρῆθῇ,
 » Ἢ σὺ, κόρη ἄν ἀπορροίψῃς, τὴν πτωχὴν χεῖρα
 [ἐκείνου...!
 » Οἱ οὐράνιοι ἀστέρες, λέγουν, — εἰς θ' ἀπωλλε-
 [σθῆ!...»

* *

Τὰ ἑμμάτια μ' ὅταν ἤνοιξα, εἶδα μὲ εἶνα τρόμο
 Πῶς εἶχε γένει ἄφαντος ὁ Μάγος ἀπ' τὸν δρόμο...
 Ἰδοῦ, λοιπόν, ὦ πάτερ μου τοῦ Μάγου ἡ ἱστορία
 Ποῦ δὲν μ' ἀφίνει ἥσυχον, οὐτ' ἐαντὴς κυρία!
 Ὅστε στιγμὴ τις δὲν περᾶ, ποῦ δὲν τὴν ἐνθυμοῦ
 [μυαι.
 Τὴν βλέπω καὶ εἰς οὐρανοῦ τὴν γύπτ' ὅταν κοιμοῦ
 [μυαι.

('Ακολουθεῖ).

ALEXIS BOUBIER

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

(Συνέχ. ἴδε τεύχος Β' σελ. 27).

— Θέλω ἐν πρώτοις, κύριε, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος νὰ ἐξακαθίσωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου.

— Τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου αὐτῆς! Φεῦ! κύριε, ἡ αἰτία τοῦ θανάτου αὐτῆς εἰμὶ ἐγώ.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε;

— Εἰμὶ ἐγώ, ἐγὼ παράλογος ἐξ ἔρωτος καὶ ζηλότυπος, βασανίζων αὐτὴν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, ἀλόγως, ἀνευ αἰτίας ὡς βλέπω τοῦτο ἤδη. . . Ἐγὼ εἰμὶ ἡ αἰτία τοῦ φόνου αὐτῆς.

— Τοῦ φόνου αὐτῆς; λέγετε. . .

— Αὕτη μ' ἠπειλεῖ ἀπαύστως περὶ τούτου. . . Ἀλλὰ δύνασθε νὰ πιστεύσητε ὅτι γυνὴ εἰκοσι καὶ ὀκτὼ ἐτῶν, ὠραία καὶ πλούσια, προβαίνει ὡστε νὰ φονευθῆ. . .

Καὶ πιστεύετε ὅτι ἡ πτωχὴ γυνὴ! . . .

Ἄπαξ ἤδη, ἀπέσπασα ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς φιάλην ἣν ἠπειλεῖ ὅτι θὰ κατέπινε.

— Δέον πρὶν τὸ πτώμα ἀποδοθῆ, εἰς ὑμᾶς, νὰ συντάξω πρακτικόν. . . Θέλετε νὰ μοι εἴπητε τὸ ὄνομα ὑμῶν καὶ ἐπώνυμον καὶ μοι ἐκθέσητε τὰ γεγονότα;

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ ἀστυνόμος βλέπων τὴν ιδεάν ἐγκλήματος ἀποσοδομένην καὶ τὸν θάνατον τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς ἐξηγουμένον διὰ τοῦ μάλλον τετραμμένου τρόπου τοῦ κόσμου, διὰ τῆς αὐτοκτονίας, ἔσπευδε νὰ περάνῃ τὴν ὑπόθεσιν.

Εἶπε πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους ν' ἀσχοληθῶσι περὶ τῆς μεταφορᾶς τοῦ πτώματος καὶ τοῦ συζύγου τοῦ θύματος ἐκπληρώσαντος τὰς συνθήκας διατυπώσεις καὶ δηλώσαντος ὅτι εἶναι ἔτοιμος ν' ἀποτίσῃ πάντα τὰ δικαιώματα, ἢ σχολήθησαν ἀμέσως περὶ τῆς πενήμιου τελετῆς.

Μείνας δὲ μόνος μετὰ τοῦ ἀστυνόμου ὁ σύζυγος ἤρξατο οὕτω:

— Κύριε, ὀνομάζομαι Ἀντώνιος Βερδιέρος, ζῶ ἐκ προσόδων, εἰμὶ πεντηκοντούτης σχεδόν. . . καὶ πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν ἐνυμφεύθην τὴν Ἐλένην, ἔχουσαν ἡλικίαν εἰκοσι καὶ δύο ἐτῶν κατωτέρων ἑμοῦ. . . Ἐκ δὲ τῆς διαφορᾶς ταύτης τῆς ἡλικίας ἐγενήθη τὸ ἡμέτερον ἀσυμβίβαστον τοῦ χαρακτῆρος, ἐκ ταύτης αἱ σκηναὶ οἱ θέρυβοι, οἱ περισπασμοὶ, οἵτινες παρήγαγον τὴν συμφορὰν ταύτην. . . θεέ μου!

Γινώσκετε, κύριε, τί ἐστὶ ζηλοτυπία; Αὕτη ὠραία, νέα, κοῦρος, ἐμπνέουσα πρὸς πάντας τὸ ζωηρὸν αἰσθημα, ὅπερ ἐγὼ ἐδοκίμαζον καὶ αἰσθανόμενος ἑμαυτὸν γέροντα δι' αὐτὴν, σκεπτικόν, αὐστηρὸν μάλιστα, καὶ κατὰ συνέπειαν ὀχληρὸν πάντοτε ὁσάκις ὠμίλουν περὶ τῆς καταβρωσκούσης με φλογὸς καὶ τῶν βασάνων, ἃς ὑφιστάμην. . . Ἐν τῇ ἐμῇ ἡλικίᾳ, ἔρῳν καὶ ζηλότυπος, κρίνατε περὶ τοῦ παραλόγου συζύγου—ἀποκαμόντος ἐκ τῆς ἡδονῆς καὶ ἀποποιουμένου αὐτῇ ἐκείνας, ἃς ἡ νεότης αὐτῆς, ἡ ζωηρότης τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἀπῆται. . . Ἡ κουφότης αὐτῆς ἢ μάλλον ἢ παιδρότης, ὁ ἰδιότροπος χαρακτήρ ἐτάραττον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἐμπιστοσύνην μου. . . Ἐδίσταζον ἐπὶ τέλους περὶ τῆς πίστεως αὐτῆς! . . .

— Εἶχετε τοῦλάχιστον αἰτίαν τινα;

— Οὐχί! οὐχί! . . . Ἡ γελοία φύσις μου, ἡ πρὸς ἐμὲ τὸν ἴδιον ἀμφιβολία μου. . . με ὤθουν νὰ κατηγορῶ αὐτὴν. . . ὅπως καταντήσῃ ἐκεῖ. . . Εἰμὶ ἄθλιος. . .

Ὁ Βερδιέρος ἔκλαυσε, ἐνῶ ὁ ἀστυνόμος διέγραφε τὰς σημειώσεις ἃς εἶχε λάβει.

— Δις ἤδη, συνεπεῖχ τῶν ἐκ ζηλοτυπίας σκηναῶν τούτων, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν οἰκίαν καὶ εἶχε μεταβῆ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀπειλοῦσά με διὰ διαζεύξεως. . . Ἐρωτικώτερος, ἔσπευσα πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς καὶ ἐπανήγαγον αὐτὴν λογιζόμενος εὐτυχὴς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἐπειτα, μετὰ τινὰς ἡμέρας, τὸ πτωχὸν παιδίον εἶχεν ἐπιστρέψει ἀργὰ οἰκαδε ἢ εἶχεν ἀγοράσει κόμημα τι. . . ἢ δὲν εἶχε παρακαθήσει εἰς τὸ πρόγευμα. . . ἀγνοῶ. Οἱ δι-

σταγμοὶ μοὶ ἐπήρχοντο, αἱ σκηναὶ ἤρχίζον πάλιν. Κατὰ συνέπειαν τῶν σκηναῶν τούτων αὐτὴ ἔλεγε συνεχῶς: «Θὰ γίνητε ἡ ἀφορμὴ δυστυχίματός τινος, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω οὕτω, θὰ φονευθῶ». Ἀλλ' ὄλαι αἱ γυναῖκες ὀμιλοῦσιν οὕτω εἰς τὴν ἀπειλὴν ταύτην οὐδεὶς πιστεύει. Ἐπίστευον εἰς τοῦτο φεῦ!

— Ἀλλά, ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος, παρομοίᾳ σκηναῖ συνέβη μεταξύ ὑμῶν κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας;

— Μάλιστα, κύριε. . . σοβαρώτερα καὶ κατὰ τὴν φορὰν ταύτην, ἐξαίτουμαι συγγνώμην, μάλλον τῶν λοιπῶν δεδικοιολογημένη. . . Ἡ Ἐλένη ἠγάπα τὸν κόσμον, ἐγὼ ὅμως ἀποστρέφομαι αὐτόν. . . εἶχεν ἐπιθυμήσει νὰ μεταβῆ εἰς τὸν χορὸν, δι' ὃ οὐδέποτε ἠθέλησα νὰ συγκατατεθῶ. . . Νὰ ἴδω ἄνδρα λαμβάνοντα τὴν χεῖρα αὐτῆς, νὰ μειδιᾷ πρὸς αὐτήν, νὰ ἐναγκαλισθῆ, νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτὴν χαμηλοφώνως· ἄλλον κρατοῦντα αὐτὴν ἐν ταῖς ἑαυτοῦ ἀγκάλας καὶ καταπίνοντα τὴν πνοὴν αὐτῆς· ἄ! ἤθελον ἀποθάνει, ἢ ἤθελον φονεῦσαι αὐτοὺς ἀμφοτέρους! . . .

Δις ἢ τρεῖς εἶχε θελήσει νὰ καταβάλλῃ τὴν ἀντίστασίν μου ὅπως μεταβῆ εἰς τοὺς πρωτοτύπους χορούς, ὅς τεχνίται φλοῖο ἡμῶν προσέφρον. Ἐκεῖ δὲ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀναγνωρῆσῃ αὐτὴν ἔλεγεν· ἔπειτα δὲν ἔμελλε νὰ χορεύσῃ εἰμὴ μετ' ἑμοῦ, δὲν θὰ μ' ἐγκατέλειπεν ἐκ τοῦ βραχίονος. Ἠρνήθη. . . Χθὲς δὲ καθ' ἣν ὥραν μ' ἐνόμιζε κοιμώμενον, εἰσῆλθον παρ' αὐτῇ ἐκπληροσόμενος, διότι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰσέτι ἔβλεπον φῶς· τὸ μεσονύκτιον εἶχε παρέλθει. . . Εἶχε περιβληθῆ ἔρουθρὸν μανδύαν καὶ ἠτομάζετο διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Κρίνατε, κύριε, περὶ τοῦ θυμοῦ ὅστις με κατέλαβε, καὶ τῆς παρακολουθησάσης αὐτὴν σκηναῖς. . . Κατ' ἀρχὰς αὕτη παρωργίσθη, εἶτα δ' αἰφνης με διέταξε ψυχρῶς νὰ εἰσελθῶ αὐθις, δηλοῦσα με ὅτι ἦτο ἐλευθέρη. «Ἄλλως προσέθηκεν ὑμᾶς μόνον θέλει ἐπιβαρῦνει τὸ ἐπισυμβησόμενον. . . Αὕτη ἐστὶν ἡ τελευταία φορὰ, καθ' ἣν με βλέπετε. . . Ἐψῶσα τοὺς ὤμους, καὶ ἐπειδὴ ἄπαξ ἤδη μ' εἶχεν ἀπειλήσει ὅτι ἔμελλε νὰ

δηλητηριασθῆ. . . ἐπειδὴ. . . μάλλον πραεῖα. . . μ' εἶχεν ἐκθέσει ὅτι εἶχε φιαλίσκην ἐντὸς κιβωτίου, ἤνοιξα τὸ κιβώτιον, ἔλαβον τὴν φιάλην καὶ ἔρριψα αὐτὴν διὰ τοῦ παραθύρου. . . αὕτη ἐξεχύθη εἰς γέλωτα. Ἐξῆλθον ὅθεν μετ' ὀργῆς λέγων πρὸς αὐτὴν «Κυρία, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην θέλετε κοιμηθῆ, καθότι ἡ νύξ συνεπάγεται σκέψεις» καὶ ἐκλείσα αὐτὴν παρ' αὐτῆς.

— Ὅποια ὦρα ἦτο;

— Τῆ πρώτῃ πρωινῇ ὥρᾳ, περίπου. Τὴν πρωῖαν ἐγειρόμενος, μετέβαινας πειρώμενον ἵνα ἐπενέγκω τὴν εἰρήνην. Ἡ ὥρα τοῦ δωματίου αὐτῆς ὑπῆρχεν ἀνοικτή. . . εἶχεν ἀναχωρήσει.

— Εἶχε διπλᾶς κλεῖς τοῦ χωρίσματος;

— Οὐχὶ κύριε. . . ἐπίστευον τοῦλάχιστον περὶ τούτου. Ἐπὶ δὲ τῆς τραπέζης τοῦ δωματίου αὐτῆς ὑπῆρχεν ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆς.

Ὁ σύζυγος τῆς νεαρᾶς ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τινα πρὸς τὸν ἀστυνόμενον ὅστις ἀνέγνω:

«Ἵμεῖς ἐστέ ὁ αἷτιος τοῦ συμβαινόντος δυστυχίματος. Ὑγιαίνετε! Δὲν θὰ μ' ἐπανίδητε πλέον. . .»

Ὑγιαίνετε!

«ΕΛΕΝΗ.»

Ἐνῶ δ' ὁ Βερδιέρος ἐθρῆνε, ὁ ἀστυνόμος ἔλεγε:

— Κατάδηλόν ἐστιν ὅτι ἐνταῦθα ὑπάρχει αὐτοκτονία. Ἡ δυστυχὴς, παράφρων ἐξ ὀρμῆς, φοβουμένη μὴ ἀποθαρρυνθῆ, ἐδηλητηριάσθη· ἔπειτα, διὰ τῆς ὁδοῦ Γαλλίαν, διηυθύνθη μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν Σηκουάνα, ἐν τῇ κρηπίδι τοῦ Κεραμικοῦ, θέλουσα νὰ ρηθῆ εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐπὶ δὲ τῆς κρηπίδος ἔπεσε κεραυνόπληκτος ὑπὸ τοῦ δηλητηρίου· ἐπαρκῶς δὲ τοῦτο ὑπέθετε τῶς ὁ ἰατρός.

— Λοιπὸν ἐγώ! ἐγὼ ἐπνέουσα αὐτὴν. . . τὴν δυστυχὴ Ἐλένην! Τοῦτο σκεπτόμενος καθίσταμαι παράφρων. . . ὦ! θεέ μου. . . ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανίδω αὐτήν. . . ν' ἀρθῆ ἐντεθεῖν. . . Ποῦ ὑπάρχει; . . .

Καὶ ἐξελθὼν μετ' ὀρμῆς ἐκ τοῦ γραφείου, διηυθύνθη πρὸς τὴν αἰθούσαν τῆς ἐκθέσεως· ἀλλ',

ἐν τῷ προδρόμῳ, ἀπήντησε τὸ φέρετρον εἰς ὃ εἶχον θέσει τὸ σῶμα.

Ἐοὐστυχῆς ἐρρήφθη ἐπὶ τοῦ λειψάνου τῆς ὠραίας Ἰανθοφόρου Κυρίας, λαβῶν τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καλύπτων τὸ μέτωπον αὐτῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ χεῖλη διὰ φιλημάτων, στενάζων κλαίων καὶ μὴ συνέχων πλέον τοὺς σπαράσσοντας τὸ σπῆθος αὐτοῦ λυγμούς.

Ἦτο λυπηρὰ εἰκὼν ἤτις, ἀκουσίως συνεχίνει ζωνῶς καὶ τοὺς μᾶλλον εἰθισμένους νὰ βλέπωσιν αὐτήν.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀστυνόμου, ἀπέσυραν τὸν δυστυχῆ Βερδιέρον ἐξηνητημένον μέχρι τοῦ γραφείου, ὅπου κατέθηκε τὰς ἀνγκυρίας ἐξηγήσεις.

— Κύριε, τοῦτό ἐστι μέγα δυστύχημα, ἀπαιτεῖται θάρος σέβου τὴν ὑμετέραν θλιψὴν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου ὑπάρχει γνωστὴ, παύω τὴν ἀνῆκρυσιν. Τὸ σῶμα θέλει μετενεχθῆ παρ' ὑμῶν. . . Δέον νὰ ἦσθε ἰσχυροὶ νὰ καταβάλλητε τὴν ἡμετέραν θλιψὴν, νὰ ὑπακούσητε εἰς τὸ λογικὸν ὑμῶν. . . Συμφέροι δὲ καὶ δι' ὑμᾶς, καὶ διὰ τὴν μνήμην ἐκείνης ἣν θρηνεῖτε, νὰ μὴ δώσητε ἀκρόασιν εἰς τὴν κακολογίαν.

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε. . . θὰ γείνω ἰσχυρὸς.

— Θάρρος, κύριε, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη ὑμῶν, καθιστᾷ ὑμᾶς ἀδικον ἐν ὅτι, κατ' οὐδὲν ἐνεχέσθε ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ· τὸ δίκαιον ἀνῆκεν εἰς ὑμᾶς. Ἡ δυστυχία ἐστὶ τὸ ἀποτέλεσμα στιγμιαίας φαντασιοπληξίας, κοινῶς εἰς φύσεις τινὰς κατατηκομένας ὑπὸ πύθων. Ἐπιτελέσατε τὸ ὑμέτερον χρέος· κλαύσατε. . . θρηνήσατε. . . ἀλλὰ μὴ φοβήθητε τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ, καὶ μένω διὰ βίου ὑπόχρεως εἰς ὑμᾶς.

Ἐπειδὴ δ' ἡ ἑμαῖα κελπαζόντων τῶν ἵππων ἀπῆρχετο, ἐπανήρχοντο οἱ δύο ἀστυνομικοὶ πράκτορες Στέφανος καὶ Κροσσίνος, κατατεθημένον διότι οὐδὲν δυστυχῶς εἶχον ἀνκαλύψει.

— Εἶχαμεν ἀπατηθῆ, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, διότι αὐτοκτονία ὑπῆρχε.

Μετά τινος δ' ὥρας, τὸ σῶμα τῆς Ἰανθοφόρου Κυρίας ἐκομίζετο εἰς τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Γαίλαν κατοικίαν αὐτοῦ.

Ἦτο ἐσπέρα. Κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν, ἡ Καρολίνα Βαλλιέρου ἐξήρχετο τῆς μητρικῆς κατοικίας λέγουσα :

— Δέον νὰ ὁμιλήσω πρὸς αὐτόν, ἀφεύκτως πρέπει νὰ ὁμιλήσω αὐτόν, καὶ πρέπει : ἴσως οὐδὲν γινώσκει.

Γ.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ

Ἡ νέα βλέπτρια, ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρολίνα Βαλλιέρου γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ἀφοῦ κατέβη τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, παρηκολούθησε τὰς κρηπίδας, διῆλθε τὸν ἱστορικὸν Σηκουάναν καὶ τὸν κῆπον τοῦ Κεραμικοῦ, εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς οἰκίαν τινὰ ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Ἁγίου Φλωρεντίου· χωρὶς δὲ ν' ἀποταθῆ πρὸς τὸν θυρωρὸν, ἐλαφρῶ βήματα ἀνερχομένη τὰ πέντε πατώματα καὶ ἤτοιμάζετο νὰ κρούσῃ, ὅτε ἰδοῦσα τὴν κλεῖδα ἐπὶ τῆς θύρας, εἰσῆλθεν, ἐκλείσε μετὰ σπουδῆς καὶ ἄνευ κρότου τὴν θύραν, ἀφοῦ ἀπέσυρεν ἐξ αὐτῆς τὴν κλεῖδα. Τὸ μέρος εἰς ὃ εὗρίσκετο ἡ νεκρὴ ὑπῆρχε βεβουλισμένον εἰς βαθὺ σκότος, ἀλλ' αὕτη ἐγίνωσκεν αὐτὴ, διότι διερχομένη, διηυθύνθη ἀνευδοκίμως ὅπως ἀνοῖξῃ τὴν θύραν τινὰ κειμένην εἰς τὴν γωνίαν, καὶ σταῖσα, θορυβῶς ἠρώτησεν μὲ λίαν ἐρωτότροπον φωνήν :

— Ἐρῶτε ἐνταῦθα εἶσθε ; . . .

— Τίς εἶ ; τίς εἶ ; ἀπεκρίνατο ἀμέσως φωνή τις. Καὶ ἠκούσθη συγχρόνως ὁ κρότος βαρέως βήματος, οἷον ἀνθρώπου πηδῶντος ἐπὶ τοῦ δαπέδου· συνάμα δὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ φωτισθεῖσα ὄλιγον ὑπὸ τῶν λαμπηδῶνων τοῦ παραθύρου, ἡ νεκρὴ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν σκιὰν ἀνθρώπου ἐτοιμαζομένου πρὸς ἀμυναν. Μετὰ δὲ ἐπῆλθεν εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς καὶ ἀπήντησεν :

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ

— 0 —

ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΧΡΕΟΣ ΕΝ ΕΥΡΩΠῃ.

Ἐοὐκ ἐκκεκριμένος οἰκονομολόγος Κ. Νεῦμὰμ ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως τὴν ἐπομένην στατιστικὴν περὶ τοῦ Δημοσίου Εὐρωπαϊκοῦ Χρέους :

Ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς Πρωσίας. Τῇ 1 Ἀπριλίου τοῦ 1886, τὸ κεφάλαιον τοῦ Πρωσικοῦ Δημοσίου Χρέους ἀνήρχετο εἰς 4 δισεκατομμύρια, 814 ἑκατομμύρια, καὶ εἰς τόκους καὶ κυβερνητικὰς δαπάνας· ἐκ περίπου 330 ἑκατομμυρίων.

Τὸ δὲ Γερμανικὸν χρέος φέρον τόκον τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀνήρχετο τῇ 31 Δεκεμβρίου 1885 εἰς 426,941,000 ἤτοι 526,958,664 φρ. 50 0)0. Ἡ δ' ἀπόστισις τῶν τόκων, διὰ τὸ ἔτος 1885—1886 (ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου 1885 μέχρι τέλους Μαρτίου 1886), ἐκ 16,400,000 μαρκῶν ἢ 20,145,800 φράγκα. Οὐδὲν ἐπληρώθη χρεωλύσιον μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1884 τὸ Δημοσίον Αὐστριακὸν χρέος παρὶστα κεφάλαιον ὀνομαστικὸν ἐκ 2,288,543,807 φρ. 50. Τὸ δὲ ὀνομαστικὸν δημοσίον χρέος τῆς Οὐγγαρίας ἀνήρχετο τῇ 31 Δεκεμβρίου 1884 εἰς 1,271,585,428 φλωρίνας, ἤτοι, εἰς φράγκα (πρὸς 2. 50 τὸ φλωρίνον) 3 δισεκατομμύρια, 178 ἑκατομμύρια 963,570 φρ.

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1885, τὸ ὀνομαστικὸν κεφάλαιον τοῦ βασιλείου τῆς Βυρτεμβέργης παρὶστα 421,681,681 μάρκας καὶ 56 φένιγγ, ἤτοι, περίπου 525 ἑκατομμύρια φράγκων. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, τὸ χρέος τοῦ βασιλείου τῆς Σαξωνίας ἀνήρχετο εἰς 648,316,600 μαρκῶν, ἤτοι, πρὸς 1 φρ. 23. 45 ἡ μάρκα, 800,348,842 φρ. 70. Προσθετόν προσέτι τὰ 178 ἑκατομμύρια τοῦ Χρέους τοῦ κράτους καὶ τῆς πόλεως τοῦ Ἀμβούργου. Ἐν Βρυξέλλαις, τῇ 1 Ἀπρι-

λίου 1886, τὸ δημοσίον χρέος ἀνήρχετο εἰς 1,314,658,766 μάρκας· καὶ απαιτοῦν διὰ τὴν ἐτησίαν ὑπηρεσίαν τῶν τόκων 48,918,418 μάρκας. Τέλος τὸ χρέος τῶν δέκα καὶ ὑπερῶν μικρῶν γερμανικῶν κρατῶν περιελάμβανε 268,119,518 φράγκα.

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1885, τὸ δημοσίον χρέος τοῦ βασιλείου τῆς Ἰταλίας ἀνήρχετο εἰς 11 δισεκατομμύρια 131,320,849 φρ. 12 0)0.

Τὸ ὀνομαστικὸν κεφάλαιον τοῦ δημοσίου χρέους τῆς Σουηδίας ἀνήρχετο τῇ 31 Δεκεμβρίου 1885 εἰς 247,069,595 στέμματα (=1 φρ. 39), ἤτοι εἰς φρ. 345,650,363. 10. Τῇ δὲ 30 Ἰουνίου ἰδίου ἔτους, τὸ δημοσίον χρέος ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Νορβηγίας ἀνήρχετο εἰς 108,638,845 στέμματα, ἤτοι εἰς φράγκα 151,700,994. 55 0)0. Τὸ ὀνομαστικὸν κεφάλαιον τοῦ δημοσίου Δανικοῦ χρέους ἀνήρχετο τῇ 31 Δεκεμβρίου 1885 εἰς 197,710 στέμματα καὶ τῇ 31 Μαρτίου 1886, κατ' ἐπίσημον ἔκθεσιν ἐσχάτως δημοσιευθεῖσαν, εἰς 194,395,436 στέμματα ἄπερ ἐξεδόθησαν διὰ τὸ ἐσωτερικόν. Ὑπολογιζομένου δὲ τοῦ στέμματος πρὸς 1 φρ. 39, τὸ χρέος παρουσιάζει εἰς φράγκα, κατὰ τὰ ποσὰ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1885, τὸ ποσὸν 274,816,000 φράγκων.

Κατὰ τὴν ἰδίαν χρονολογίαν, τὸ δημοσίον χρέος τῶν Κάτω Χωρῶν ἀνήρχετο εἰς 1,076,230,576 φλωρίνας τῆς Ὀλλανδίας, ἤτοι εἰς 1,260,086,209. 60 φράγκα· καὶ τὸ Βελγικὸν χρέος εἰς 1,771,925,648. 91.

Ἐν Ἰσπανίᾳ αἱ οἰκονομικαὶ ὑπηρεσίαι ἄρχονται ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου. Πάντες λοιπὸν οἱ κωτωτέρω ὑποδειχθεῖσεν ἀριθμοὶ θέλουσι περιουσιῶν μέχρι τῆς 1 Ἰουλίου καὶ οὐχὶ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου, ὡς διὰ τὰ πλεῖστα ἄλλα κράτη. Τῇ 1 Ἰουλίου 1885, τὸ ὀνομαστικὸν κεφάλαιον τοῦ δημοσίου χρέους ἀνήρχετο εἰς 6,012,528,000 φράγκων. Οἱ δ' ἐτήσια τόκοι ἀνέρχονται εἰς 238,516,000 φρ. καὶ τὸ χρεωλύσιον εἰς 35,528,000 φράγκων.

Τῇ 1 Ἰουλίου 1886, τὸ ἐκδεδῆν κεφάλαιον τοῦ πορτογαλλικοῦ χρέους ἀνήρχετο εἰς 3,427,874,800 φράγκα.

Τὸ γενικὸν σύνολον τοῦ ἀγγλικοῦ παγίου καὶ μὴ παγίου χρέους ἀνέρχεται εἰς 713,113,814 λίρας στερλίνας, ἧται περίπου εἰς 17,829,000,000 φράγκα.

Ἀπὸ τοῦ 1880 τὸ χρεωλύσιον τοῦ Ἑλβετικοῦ χρέους ἐπληρώθη κατ' ἐτησίας δόσεις. Τὸ δὲ ὀνομαστικὸν κεφάλαιον τοῦ χρέους, μετὰ ἐξ ἐτησίας πληρωμῶν εἶχεν ἐλαττωθῆ, τῇ 1 Ἰανουαρίου 1885, εἰς 32,426,000 φρ. Τὸ δὲ νῦν ὑπάρχον χρέος μέλλει ν' ἀποσβεσθῆ, διὰ τοῦ χρεωλυτοῦ, τῷ 1915.

Τὸ δημοσίον χρέος τῆς Σερβίας, δημιουργηθέν ὀλοσχερῶς ἀπὸ δέκα ἤδη ἐτῶν, ἀνέρχεται τῇ 1[13 Ἰουνίου 1886 εἰς τὸ σύνολον τῶν 124,205,000 δηναρίων (φράγκων), κατὰ τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιτροπῆς.

Τὸ σύνολον τῶν ἐκδοθέντων δανείων διὰ τὸ βασιλείον τῆς Ρουμανίας, ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ, ἀνέρχεται εἰς περίπου 810,000,000 φρ. ὧν 81 ἑκατομμύρια ἐπληρώθησαν διὰ χρεωλυτοῦ, ὑπολειφθέντος τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐνεστώτος χρέους εἰς 729 ἑκατομμύρια.

Τὸ νῦν δημοσίον χρέος τῆς Ἑλλάδος ἀνέρχεται ἐν ὀνομαστικῷ κεφαλαίῳ εἰς 348 ἑκατομμύρια φράγκων. Τὰ δάνεια τῆς ἀνεξαρτησίας, δηλαδὴ, τὰ δάνεια τοῦ 1824—1825, ἐλάττωθέντα εἰς 19,567,000 φρ. διὰ συμβάσεως συνομολογηθείσης τῷ 1878 μετὰ τῶν ἀγγλων κατέχων τίτλων καὶ τὸ δάνειον τοῦ 1832 ἐγρηθὲν ὑπὸ τῶν τριῶν προστατίδων δυνάμεων, τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας, παρουσιάζουσι 39,567,000 φράγκων. Ὁρεῖται ἡ ἀποζημίωσις διὰ τὰς νήσους Ἰδρυκὰ κτλ. 17,857,000 εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ βασιλέως Ὁθωνος 3 ἑκατομμύρια φράγκων.

Ἡ ἡγεμονία τῆς Βουλγαρίας εἰσέτι δὲν ἐξέδωκεν δάνειον ἐν Εὐρώπῃ. Κατὰ δὲ τὴν προϋπολογισμόν τοῦ 1885, τὸ δημοσίον ἐξωτερικὸν χρέος ἀπαιτεῖ 2,105,004 λέι κατ' ἔτος, ἧται 2,105,004 φρ. (1 λέι=1 φρ.). Αἱ εἰσπράξεις κατὰ τὸν προϋπολογισμόν ἀνέρχονται εἰς 34,899,950 φρ. καὶ αἱ δαπάναι εἰς 35,780,324 φρ. ἧται ὑπάρχει ἔλλειμμα ἐξ 880,424 φρ. ἧται 33 0/0 ἐκ τῶν ὀλικῶν εἰσπράξεων καὶ σχεδὸν

ἐξίσκις περιπλέον τοῦ ποσοῦ τοῦ δημοσίου χρέους.

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1885 τὸ σύνολον τοῦ παγίου χρέους τῆς Ρωσίας ἀνέρχεται εἰς 18,028,780,918 φράγκα.

Γνωστὸν ἐν τέλει ὅτι τὸ ὀνομαστικὸν κεφάλαιον τοῦ δημοσίου χρέους ἐν Γαλλίᾳ, μὴ συμπεριλαμβανομένου τοῦ ἰσθίου χρέους, δύναται νὰ ὑπολογισθῆ εἰς 31 διτεκατομμύρια,

Γ. ΠΩΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ.

Προσεχῶς ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐνὸς πρωτοτύπου τῆς διανοίας δράματος τόσῳ τερπνοῦ ὄσῳ καὶ διδακτικοῦ. Ὁ ζωηρὸς τοῦ νεαροῦ συγγραφέως κάλαμος περσοικισμένος μετὰ σπανίας χάριτος διεξαγάγει τὴν ὑπόθεσιν λίαν ἐπιτυχῶς περὶ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ γυναικεῖον πρόσωπον ἐκτυλίσσω τὰς διαφόρους εἰκόνας τοῦ δράματος. Τολμῶμεν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι πολλοῦ ἢ δύναμεις τῆς Μούσης ἀρκούντως κινεῖ τοῦ ἀναγνώστου τὸ ἐνδιαφέρον, τοῦθ' ὅπερ ἐκ τοῦ πρὸ τῶν ὀμμάτων μας χειρογράφου βεβαιούμεθα.

Τὸ δράμα διήρηται εἰς πράξεις πέντε· λίαν καταλλήλως δὲ ἐδόθη αὐτῷ ὁ πολυσύμμαντος καὶ λίαν περιεκτικὸς τίτλος

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ἐξ οὗ καὶ μόνου πάς τῶν δραμάτων ἐραστῆς καὶ ἄκων αἰσθάνεται τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸ ὄλον καὶ εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ὑποθέσεως.

Ἐλπίζομεν ὅτι θέλομεν εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειαν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν συμμορφούμενοι τῇ ἀνωτέρῳ ἡμῶν ὑποσχέσει.

ANNA Η ΜΑΓΙΣΣΑ

NORMANΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

—ο—

(Συνέχ. ἴδε τεῦχος Β' σελ. 39).

Καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο πρὸ τῆς οἰκίας, ὁ Θωμᾶς ἐκνήφεν ἄνωθεν τοῦ ὤμου τῆς ἐξαδέλφου του καὶ εἶπε μετὰ τόνου ἡμυχαιέντος καὶ ἡμειρωτικοῦ:

«Καλημέρα Ἄννα!»

Ἡ Ἄννα ἀντεχαιρέτησεν δι' ἐξαστραπτοντος βλέμματος καὶ ἠκολούθησε τὸν δρόμον της.

Ὁ Θωμᾶς τὴν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος μέχρις ὅτου ἐξηφανίσθη, ὅποτε ἐπαρήξατο νὰ ἄδῃ.

—Ποία εἶνε ἡ κόρη αὕτη; ἠρώτησεν ἡ Σεραφίνη ἀφίνουσα νὰ πέσῃ τὸ ἐργόχειρόν της. Με ποιὸν παράδοξον τρόπον φέρε τὴν λάγνηνόν της! καὶ ὅποτον βλέμμα σοὶ ἔρριψεν;!!»

Ὁ Θωμᾶς ἀπεκρίθη ἀδιαφόρως ὅτι ἦτο ἡ Ἄννα, καὶ ὅτι πάντοτε τοιοῦτοτρόπως ἔφερε τὴν λάγνηνόν της. Προσέθηκεν δὲ, ὅτι ἡ Ἄννα καὶ ἡ μήτηρ της ἦσαν ἐκ τῶν μεσημβρινῶν μερῶν, καταγόμεναι ἐκ Προβηγγίας, ὡς ἐνόμιζε καὶ εἶναι συνήθεια τοῦ τόπου της.

Ὅποτον βλέμμα σοὶ ἔρριψεν ἐπανελάβεν ἡ Σεραφίνη.

Καὶ τὸ νὰ βλέπῃ οὕτω τις, εἶνε συνήθεια, ἐπανελάβεν ὁ Θωμᾶς δεικνύων εἰς τὴν ἐξαδέλφου του λεπτήν ῥήσαν, ἧτις πρὸ ὀλίγου ἐβυθίσθη ἐντὸς τοῦ ἔδατος.

Ἄλλ' ἡ Σεραφίνη εἶχεν ἐπιθυμίαν νὰ ὀμιλήσῃ διὰ τὴν μικρὰν μελάρχιονον κόρην καὶ ὄχι διὰ τὴν λευκὴν ῥήσαν, δι'

ἦν ὀλίγον ἐνδιερέρετο. Ὁ Θωμᾶς, ἀπ' ἐναντίας ἐφαίνετο μὴ θέλων νὰ φλυαρίσῃ ἐπὶ τούτου τοῦ ἀντικειμένου. Ἐλέγετο μόνον ὅτι ἡ μήτηρ διέτρεχε τὸν τόπον διὰ νὰ πωλῆ ταινίας καὶ κλωστήν, ἐνφ' ἣ Ἄννα ἔμενεν ὀκλαδε, καταγιγρομένη νὰ ῥήθῃ, προώριστα δὲ νὰ γίνῃ, μιὰ τῶν καλλιτέρων ρηθιδῶν τῆς Μαρειβέλλης, ἀλλ' εἰς οὐδένα ποτὲ ὀμιλοῦσα... αὐτὸ εἶνε τὸ ὄλον.

Ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἦτο ὄλον αὐτό, διότι μετὰ μιαν στιγμὴν τὸ ἰσχυρὸν καὶ μελάρχιονον σκιαγράφημα τῆς Ἄννης ἐκ νέου ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς γερφύρας, φέρον ἐπὶ κεφαλῆς τὴν λάγνηνον πλήρη. Ἐρριψεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐν βλέμμα, εἶτα συσπᾶν τὰς ὄφρεις, ἀπεμακρύνθη καὶ ἐξηφανίσθη ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ Περάσματος.

Ἡ Σεραφίνη παρετήρησεν τὸν ἐξάδελοφόν της μετὰ ὑπόπτου βλέμματος.

—Ἡ κόρη αὕτη σὰς μισεῖ τῇ εἶπεν.

—Ἄφρησέ τὴν ἀπήνησεν ὁ Θωμᾶς μειδιῶν.

Θέλων δὲ νὰ παύσῃ πᾶσαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συνδιάλεξιν, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν οἱ δύο ἐρωτῶληπτοι ἐξαδέλφοι, περιδιαβάλλοντες εἰς τὸ δάσος τὸ ὅποτον εὕρισκετο μεταξὺ τῆς Μαρειβέλλης καὶ τῆς ὁδοῦ Φονταίν, συνήνησσαν τὴν Ἄνναν. Ἐν τῷ δάσῳ τοῦτο ὑπῆρχεν μονήρης τις τόπος, σκιαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων δρυῶν, εἰς τοὺς κορμούς τῶν ὀποίων ἀνεμυγνύοντο πυκνοὶ θάμνοι.

Τὸ μέρος τοῦτο εἶχε τι τὸ πένθιμον ὅπερ τὰ μάλιστα ἠὺχαρίσται τὴν Σεραφίνην. Ἄλλὰ μόλις εἰσελθοῦσα εἰς αὐτὸ καὶ ὀπισθοδρόμησε ἰδοῦσα τὴν μικρὰν Προβηγγιαστὴν κοιμωμένην ἐπὶ κλίτης ἐκ ξηρῶν φύλλων ἐν σωματικῇ θέσει

προδοῦση τὴν ἀπρονοήσιαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ κεφαλή της ἐστηρίζετο ἐπὶ δευμίδος ἐκ ξηρῶν φύλλων, εἶχε τοὺς λεπτοφρεστάτους αὐτῆς βραχιόνας τεταμένους, καὶ τὰ χεῖλη της ἠμιάνοικτα, βλέπων τις αὐτὴν ἠδύνατο νὰ διακρίνη, ὅτι ἡ δυστυχῆς κόρη εἶχε κλυθεῖ πρὶν κοιμηθῆαι, διότι αἱ μακρὰ καὶ μαύραι της βλεφαρίδες ἦσαν βεβρεγμέναι, καὶ μία ὑγρὰ ἀλάκτα ἐσχηματίζετο ἐκ τῶν δακρῶν αὐτῆς εἰσέτι διετηροῦντο ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

«Ἄννα ἐγέρθητι τῇ λέγει ὁ Θωμᾶς κλυθὼν πρὸς αὐτήν, δὲν εἶναι ἐνταῦθα κατάλληλον δὲ ἕπνον.»

Ἡ Ἄννα εἰς τὰς λέξεις τοῦ Θωμᾶ ἠρώουσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, ἔρριψε βλέμμα περιτρομιῶν περὶ ἑαυτὴν καὶ ἀπεκοιμήθη αὐθις.

Ὁ Θωμᾶς ἀπεμικρύνθη μετὰ τῆς ἐξαιδύλης του, ἐγείρας ὤμους. Καὶ αὐτὸς εἶπε εἶναι μία ἰδιοτροπία τῆς Ἄννας ἀρέσκειται νὰ κοιμᾶται. Τὴν εὐρον πολυλάκις κοιωμένην εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ἦτο θαῦμα ἡ σωτηρία της. Ἐν συντόμῳ εἶναι μία κόρη ἰδιότροπος καὶ ἄλλαν δυστυχῆς, διότι ἡ μήτηρ της τὴν φέρεται σκεῶς.

«Εἶρε μία Μάγισσα, ἐπατέλαθεν ἡ Σεραφίνη, ἡ ὅποια τὸ ἔμαθεν ἐκ τῆς γέλωτος Λαύρας.

— Δὲν ὑπάρχουν μάγισσαι ἀπήνητες ὁ Θωμᾶς μετὰ τραχύτητος.

— Δὲν ὑπάρχουν μάγισσαι! Διατὶ τότε ἔχομεν ἐν Βοστώνῃ ἓνα μάντιν ὅστις τὰς ἀνακαλύπτει;

— Ὁ μάντις σας εἶναι εἰς δόλιος

— Σὰς εἶπον ὅτι, αὐτὴ ἡ μικρὰ εἶναι μία μάγισσα. Ἡ Λαύρα διατείνεται ὅτι ποτὲ δὲν μεταβαίνει εἰς τὴν λειτουργίαν.

Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω, ὅτι ἡ Λαύρα εἶναι

ἡ μάγισσα, καὶ αὐτὴν ἐπομένως εἴτελει νὰ ἀνακαλύψῃ ὁ μάντις.»

Ἡ συζήτησις αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῆς πρώτης τῶν ἐριδος. Τὴν εὐπέραν δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δευτέρου ἐξηκολούθουν ἐρίζοντες περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ὁ πατὴρ Θωμᾶς, ἀφ' οὗ τοῖς παρετήρησεν ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν, δυσανασχετῶν, τοὺς ἠρώτησεν τὸ αἴτιον τῆς μεταξὺ τῶν δυσαρσεκείας.

Οὐδεὶς τῶν δύο εἶχεν εἰσέτι ἀπαντήσει εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ πατρὸς Θωμᾶ, ὅτε αἰφνης ἀνεωχθείσης τῆς θύρας εἰσῆχθη ἡ Λαύρα, ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ τὴν προσδοκωμένην ἀπάντησιν.

Ποτὲ δὲν συνέβη τοιοῦτον τι ἐν Μινεβέλλῃ ἀνέκραξε.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θωμᾶς Μεχτρος ἀποθέτων τὸ κοχλιάριόν του;

— Τί συμβαίνει! θὰ ἔρχεσθε φαίνεται ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον διὰ τὰ μὴ τὸ γνωρίζετε. Ὁ ἀγροφυλάξ εἰρήσκειται εἰς μεγάλην κίνησιν, ἐξηκολούθησε ἡ Λαύρα μόλις ἀναπνεύουσα. Δὲν θὰ μὲ καταλάβῃ ἕπνος ταύτην τὴν νύκτα... Μία μάγισσα ἐν Μινεβέλλῃ!...

— Μία μάγισσα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λαμπέρ, δὲν προσκαλέσατε τὸν μάντιν;

Ὅτε ὁ δυστυχῆς Λαμπέρ ἀπέθανε, πλῆθος μυῶν εἰσέβαλλε εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐδιπλασιάσαμεν, τριπλασιάσαμεν, τετραπλασιάσαμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν γαλῶν, ἀλλὰ τὰ κατηραμένα ζῶα δὲν ἔφρανον, ἐκ τούτου ἠννοήσαμεν ὅτι ἐμμεθα μαγευμένοι καὶ ἐζητήσαμεν ἀμέσως βοήθειαν ἀπὸ τὸν μάντιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

~~~~~

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝ.

Εἶναι αὐγὴ ἐλόχρη
Νεράϊδα ζηλεμένη
μὲ ὄλα τῆς ἀνοίξεως
τὰ κάλλη στολισμένη.

Μὰ τόσα ἔχει καὶ αὐτὴ
παράπονα κρυμμένα
ποῦ τῆς καρδιάς μου ἔρριψαν
τὰ φύλλα μακαμμένα.

Μὲ εἶπε πῶς τὰ χεῖλη της
δὲν γέλασαν ἀκόμα
καὶ μὲ τὸν χρόνον θὰ διαβῇ
τὸ ρόδιόν των χρῶμα.

Πῶς τὰ ὄρατα ἑμάτια της
δὲν ἔκκψαν κανένα
Ἐνῷ φωταῖς ἀφίνουσε
ποῦ ἔκκψαν κ' ἑμένα.

Πῶς ὅταν τὴν ἀπάθειε
τῆς μόρας θεωρήσῃ
δὲν θέλει πιά σ' ἄλλη ζωὴ
καμμιὰ νὰ σταματήσῃ.

Εἶναι ψυχὴ ποῦ τρέφεται
μὲ τὰ παράπονά της
ἀγνή καὶ ὑπερήφανα
εἰς τὰ αἰσθημάτά της.

Χάρι ποτὲ δὲν λησμονεῖ
κακὸ δὲν ἐνθυμεῖται
ὡς συμπαθείας Ἄγγελος
ποτὲ δὲν ἐκδικεῖται

Ποτὲ κανένα δὲν μισεῖ
στὸ χρέος της ἐμμένει

καὶ ὅταν βλέπῃ πῶς βαρεῖά
θὰ πέσῃ πληγωμένη.

Μὰ ἡ καρδιά της πάντοτε
ψυχρὸν χειμῶνα ἔχει
κ' εἰς ὄνειρα ἀπατηλὰ
ὁ λογισμὸς της τρέχει.

Καὶ ὅμως εἶναι πάντοτε
κορμὶ Χαριτωμένο
ἀπὸ τῆς γῆς τὸ φίλημα
καὶ τ' οὐρανοῦ πλασμένο.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΛΩΝΗΣ.

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ.

Πόσον μ' ἀρέσει τὸ χελιδόνι
νομίζεις, ὅτι τὴν γῆν σιώνει.
Τρέχει νὰ εὖρη ξύλα νὰ κτίσῃ
τὴν φωλεάν του, ἓνα γεννήσῃ.

Γυρίζει πάλιν ταχέως τρέχει
κ' ἓνα ξυλάκι στὸ ράμφος ἔχει.

Ὅλην τὴν ὥραν τρέχει καὶ φέρει
τὰ ἀναγκαῖα καὶ πόσον χίρει!

Κ' ἰδοὺ ἐν τέλει ἡ φωλεά του,
ἓνα γεννήσῃ καὶ τὰ ὄκα του,

Καὶ ἐπὶ τούτων εἶτα θὰ μένῃ
ἐπὶ ἡμέρας νὰ τὰ θερμαίνῃ.

Θὰ βγῇ ἀπ' ἓνα ὠδὸν μικράκι
καὶ ὄρατον ὅμως χελιδονάκι.

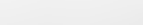
Χαρὰ ποῦ θάχῃ τὸ χελιδόνι
ποῦ τὸν σκοπὸν του τὸν κατορθώνει.

Πόσον μ' ἀρέσει τὸ χελιδόνι!
Ὡ νάτο τρέχει περὶ τεντόνει.

Εἰς τὸν σκοπὸν σου χελιδονάκι
ὦ τρέχα, τρέχα, ὡς τὸ ρυάκι.

Θὰ ἔλθῃ ὡρα καὶ σὺ καυμένο
νὰ κύψῃς ἄκον στὸ πεπρωμένο!

Δ. ΜΑΓΚΛΗΣ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΕΪΤΑΝΙΔΗ (*)

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΑΥΤΟΥ

30 ΜΑΪΟΥ 1887.

Α.

Ξέρω τι πόνος φοβερός τὰ σπλάγχχρα σου πατόνει,
εἶναι φρικτοὶ πάρα πολὺ φρικτοὶ οἱ τέτοιοι πόνοι...
Ἄλλὰ μὴν ἀπελπίζουσαι ὑπομονὴ ὀλίγη
καὶ με τοῦ χρόνου τὰ φτερὰ ὁ πόνος σου θὰ φύγη...

Β.

Ἄσπλαγχτη ὥρα πρόσμενε νὰ σβύσῃ τὸ κερὶ
ποῦ ἔφερες στὸ χέρι σου καὶ σὸ φεγγε τὸ δρόμο...
Τώρα ὁ δρόμος ποῦ πατεῖς μαύρη στολὴ φορεῖ
τὸ ξέρω ἄλλὰ τί νὰ πῆς στὸ φυσικὸ τὸ νόμο;

Ὅ,τι κρατοῦσες λαχταρῶν μὲ μυστικὴ χαρὰ
σοῦ τάρπαξ ἢ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ Μαΐου,
μαζὶ μὲ τ' ἄνθη του κ' αὐτό, τὸ πήρε στὰ φτερὰ
καὶ πῆγε, τὸ παράδωσε στὰ χέρια τοῦ Κυρίου.

Ναί, εἶν' ἐκεῖ σιτὸν Οὐρανὸ σ' ἀγκάλῃ ποθητῇ
τήνε κρατεῖ σφιγκτὰ σφιγκτὰ φιλόστοργη μητέρα
κ' ἐκεῖνη ἀπὸ τὰ ψῆλὰ τὸ χέρι σου κρατεῖ
καὶ στέλλει χαιρετίσματα μὲ τὸν γλυκὸν ἀγέρα...

Ὅχι! δὲν σὰς ἐχώρισε τοῦ χάρου ἡ φραγὴ...
ἀλλ' εἰσθε πάλιν ὅπως πρὶν οἱ δύο ἠνωμένοι...
Ἡ μιὰ ψυχὴ σιτὸν Οὐρανὸ, ἡ ἄλλη εἰς τὴν γῆ...
Εὐκόλως δὲν χωρίζεται δυὰς ἀγαπημένη...

Γ.

Πολλὰ πολλὰ ἔχω νὰ πῶ στὸ νέο τοῦτο τάφο
ἀλλὰ ματώνω τὴν πληγὴ τὸ ξέρω ὅσο γράφω...
γι' αὐτὸ τὴ μπένα μου ἐδῶ καὶ ἄκων θὰ τσακίσω
πρὶν νὰ προφτάσω μιὰ σταλὰ ἱατρικὸ νὰ χύσω...

* Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς πολυκλαύστου Ἑλένης Γ. Σεϊτανίδου, ἡ διεύθυνσις τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ» ἀφιέρωσεν τὸ ἀνωτέρω ποίημα τῷ ἀπαρηγόρητῳ Αὐτῆς συζύγῳ κ. Γ. Σεϊτανίδῃ, ποιητὴν ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ νεαροῦ ποιητοῦ τοῦ κ. Κ. Μ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙ ΖΩΜΕΥΜΑΤΩΝ (ΣΑΛΤΣΑ).

Πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἐξέφρασαν ἡμῖν τὴν ἐπιθυμίαν των ὅπως εἰς ἕκαστον τεύχος τοῦ περιοδικοῦ καταχωρῶμεν καὶ τινα ἀφορῶντα τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν. Συμμορφούμενοι ὅθεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ταύτην ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐν τῷ ἀνά χειρὰς τεύχει, ἐπιφυλασσόμενοι οὖτω ὅπως κρατῶμεν ἐνημέρους τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τῶν πλέον ὠφελίμων καὶ ἐν χρήσει εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς κοινωνίαν.

Ἡ καλὴ κατασκευὴ τοῦ ζωμεύματος συνιστᾷ πρὸ πάντων τὸν καλὸν μάγειρον ἢ τὴν καλὴν μαγειρίσσαν· καθέτι δι' αὐτοῦ καὶ μόνου τὸ πλεῖστον μέρος τῶν φαγητῶν προπαρασκευάζεται.

Ἐνταῦθα πρῶτον μὲν ὅπως δώσωμεν ἰδέαν σαφῆ τοῦ μαγειρείου τὴν πλέον ἐνδιαφέρουσαν, διὰ τοῦτο, καλὸν ἐθεωρήσαμεν ὅπως διαιρέσωμεν αὐτὴν εἰς δύο μέρη: ἥτις εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μεγάλων ζωμευμάτων, ὧν χρῆσιν ποιοῦνται εἰ μεγάλα σῆκι, καὶ τὴν τῶν μικρῶν (ζωμευμάτων), ὧν ἡ χρῆσις ἔστιν καθημερινὴ εἰς ἅπαντα τὰ μαγειρεῖα.

Ἄλευρον. — Χρῆσιν ποιοῦνται ἐν τῷ μαγειρείῳ μεγάλης ποσότητος ἀλεύρου, προτιμώτερον ὅμως εἶνε νὰ μεταχειρίζονται τὸν χόνδριν (πληγούρι).

Λέμμα (Κύρα). — Ἐῤῥηται ἔτοιμον εἰς ἅπαντα τὰ ἀρτοποιεῖα. Τὸ λέμμα κατασκευάζεται οὕτω τρέβεται ἐπὶ τρίπτου ἐκ λευκοσιδήρου.

Ἄλας ἀρωματικόν. — Ἄλας λευκόν, 1 χιλιόγραμμα, μοσχοκάρυον ξυστόν, 10 γραμμάρια, μοσχοκάρυον, 10 ἑκατοστογραμμάρια, δάφνην 5 γραμμάρια ἢ αὐτὴ ἀναλογία καὶ εἰς τὰ ἀκόλουθα: τὴν τροφήν τοῦ μοσχοκαρύου, βασιλικόν, πεπερίδα καὶ πέπερι. Πίσσον κα-

λῶς καὶ πέρασον αὐτὰ ἐκ τοῦ συνιαστηρίου (σήτα).

Σινάπι (μουστάρδα). — Ἐρυθρὸν πέπερι κοπανισμένον, μιὰ δραχμὴ (πρέζα) εἶνε ἀρκούσα δι' ἐν ζώμευμα.

Κόκκος τοῦ σινάπεως. — 125 γραμμάρια πεπερίδα, 90 γραμμάρια κύπειρον, 15 γραμμάρια μοσχοκαρύου καὶ 8 γραμμάρια μοσχοκαρύου, ἐντελῶς λειοτριβέντα, ἀπαρτίζουσι τὴν κόνιν ταύτην ἧς χρῆσιν ποιοῦνται, ὅπως καρυκεύσωσι τὰ μετὰ τῆς ἐρύζης ἐψυμένα κρέατα, εἰς ἐκεῖνα τὰ άτομα ἅτινα μετηνάστευσαν, ἄλλως τε, πολὺ σπανίως χρῶνται ταύτης.

Πέπερι τῆς Καυκασίας ἢ πεπερίς ἐρυθρά. — Τὸ περικάρπιον ὅπερ καλύπτει τὸν σίτον ἔχει γεῦσιν ἐξαιρετικὴν καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ σίτος εἶνε ἀρκετὰ δυνατός. Μεταβαλλόμενος εἰς κόνιν μεταχειρίζονται αὐτὸν συνήθως ὅπως καταστήσωσι τὰ ζωμεύματα γευστικώτερα.

Πεπερίς πρασίνη. — Ἡ πρασίνη πεπερίς ἀδυνατωτέρα τῆς ἐρυθρᾶς.

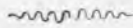
Μοσχοκάρυον. — Ὀλίγη δόσις μοσχοκαρύου εἶνε ἀρκούσα ὅπως καταστήσῃ τὸ ζώμευμα γευστόν· πρὸς τούτους ὑφαιόμεν νὰ μεταχειρίζώμεθα αὐτὸ μὲ γλισχρότητα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσέρχεται εἰς τὰ λευκὰ ζωμεύματα, πρωτίτως δὲ εἰς τὰ λάχανα, εἰς τοὺς ἰχθύς εἰς τὰ τῆς Ἰταλίας μακαρόνια, ὡς καὶ εἰς πᾶν ὅ,τι κλίνει πρὸς τὸν τυρόν. Δι' ἐκείνους δὲ οἷτινες δὲν ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ ξύστου, δύνανται νὰ ξέωσιν αὐτὸ διὰ τῆς μαχαίρας.

Τέσσαρα ἀρώματα. (1) — Πίσσον χωριστὰ εἰς ἐν ἰδίον μαρμαρίνον ἢ, ἐκεῖνο ὅπερ εἶνε πλέον εὐχρηστον, ἄλσον εἰς σιδήρου μύλον 125 γραμμάρια λευκὸν πέπερι, 8 γραμμάρια μοσχοκάρυον, 15 γραμμάρια μοσχοκάρυον, καὶ 30 γραμμάρια γαγγιέρις (φυτὸν ἀρωματικὸν τῶν Ἰνδιῶν) ἀνάμειξον καλά, καὶ ρίψον αὐτὰ ἐντὸς ριζῆς καὶ σφράγισον αὐτήν.

(1) Πέπερι, κανέλα, μοσχοκάρυον καὶ μοσχοκάρυον ἀνάμεικτα Σ. Μ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐν Σουηδικῇ τινι πύλει συμβαίνουσι πρωτάκουστα πράγματα. Ἐκεῖ ὑπάρχει ὄμιλος τις κυριῶν, ἀνηκουσῶν εἰς ἀριστοκρατικὰς οἰκογενείας, αἵτινες κατ' αὐτὰς ἀπεφάσισαν νὰ μετρήσωσι τὰς δυνάμεις των δοκιμάζουσαι πᾶσα ἐξ αὐτῶν θὰ πίνῃ περισσότερο καφέν. Ἡ πρώτη καταθέσασα τὰ ὄπλα ἦτο μία κυρία οὐχὶ καὶ πολὺ γραῖα. Κατὰ τὸ δέκατον κύπελον τοῦ καφέ ἐσταμάτησε ἐξεδιώχθη ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστριῶν ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἡ δευτέρα ἐφθασε τὰ 38 κύπελα· καὶ αὕτη ἐπίσης ἀπανθρώπως ἐξεδιώχθη. Αἱ δύο τελευταῖαι αἵτινες καὶ ἀνεκηρύχθησαν ἐνθουσιωδῶς νικήτραι ἀνγκυλάσθησαν νὰ σταματήσωσι εἰς τὰ 65 κύπελα.

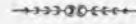
Λύσις τοῦ Β'. Αἰνίγματος

ΓΡΑΦΙΣ

ΛΥΤΑΙ. — Γεώργιος Ἀνδρεάδης. — I. M. Τζαῦρας. — Α. Ἀδαμίδης. — Κ. Γ. Κυριώτης. — Ν. Γενναρόπουλος. — Ε. Μουτεβελλῆς. — Α. Α.

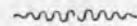
Ἀναστασιάδης. — Στ. Ζάκας. — Γεώργιος Παυλίδης. — Ἰωάν. Βοσινιάδης. — Πηνελόπη Φλουράκη. — Ἐραφίλη Νικολαΐδου. — Πολύμνια Ἀντωνιάδου. — Ἐλένη Ἀποστολίδου. — Εὐραδίκη Χουρμούζη. — Ἰωσήφ Κ. Λαμπρινός. Δ. Σταυρινάκης.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Ἐκ γενετῆς ὁ σύντροφος ἀχώριστος τυγχάνω,
 Τοῦ ὕψου σου τὴν πρόδοον μαζὺ μὲ σὲ λαμβάνω,
 Μικρὸς ἐσὺ, μικρὰ κ' ἐγὼ μεγάλος δὲ ἂν μέ-
 [γας,
 Πτωχὸς ἐσὺ πτωχὴ κ' ἐγὼ, πλουσία δὲ ἂν νέας,
 Περσεύλης χρυσοῦφεις, εὐκρεστοῦσες τ' ὄμμα,
 Πολλάκις περιβάλλομαι εἰς εὐχαρὰ τι δῶμα.
 Πλὴν στήθι, στήθι φίλε μου, μὴ μὲ ἐκλάβῃς ζῶ-
 [σαν
 ἢ ὡς γυνὴν ἐρατεινὴν, πρὸς σὲ προσμειδιῶσαν.
 Εἶμαι νεκρὸν ἄλλ' ἐν ἐμοὶ ὁ νοῦς ζωογονεῖται,
 ὕψουται εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τοῦ δὲν ἀφικνεῖται.
 Εἶμ' ἀψυχον ἄλλ' ἐν ἐμοὶ τὴν ὑπάρχῃν λαμβά-
 [νεις,
 ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐν ἐμοὶ μέλλεις νὰ ἀποθάνῃς.
 Πλὴν ἀναγνώστω πρόσεξον ἐξαίφνης ὡς τις μά-
 [γας
 ἀκόντως σὲ μετρεσῶ εἰς ἰδεῶδες χάσας.

ΓΡΙΦΟΣ Β'.

